

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Disquisitio III. An superioritas Papæ supra Concilium acephalum
demonstrari possit ex sacris Litteris?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

acephalo, respectu istius fortiretur subjectionem, sed mere voluntariam, ex seipso scilicet dependentem, non vero ex Concilij etiam, quæ Oecumenicæ naturâ, Divinæque institutione dependentem. Quod si equidem Papa seipsum volens subjecerit foro confessionali, adeoque jurisdictioni à semet erga se prorogata, tunc supervenit characteris sacerdotalis potestas, à solo Christo tam in sui infusione, quam in sui exercitio per sacerdotem, quæ Christi instrumentum in absolute Sacramentali perficienda. Sub cuiusmodi proinde absolute Sacramentalis actû ipsemet etiam Papa perfectam erga Confessarium, quæ Christi jam ministrum, imò erga ipsum Christum habet subjectionem, debetque aded pro tali foro profiteri aliquam supra se, quæ Christiano homine, superioritatem, quæ tamen sit principaliter in Christo, instrumentaliter autem in sacerdote Sacramentaliter absolute.

Pari igitur ratione quoad fidei dogmatum in Concilio Oecumenico definitiones, Papa plenè & absolute est subiectus tali definitioni ex vi autoritatis; instrumentaliter Concilio Oecumenico, quæ suæ quoque vicariæ Christi autoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Spiritui sancto, Synodo quæ Oecumenicæ, secundum Christi promissionem, assistenti, ineluctabiliter competentis. Nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones subiectio respicit perfectam Spiritûs sancti ac Christi, respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quæ Oecumenicum ipsamet Papæ præminentiam, seu sui characteristicam formam essentialiter constitutivam includit, idcirco non tam superioritatis strictæ, quam majoritatis cuiuspiam præcellentiam importat, uti supra expositum fuit.

Corollarium.

57. EX dictis infertur decisio quadruplicis circa Concilium Generale difficultatis. In primis quoad Concilium quantumvis Generale, si acephalum sit, pro primo & quarto circa huius disquisitionis initium exposito statu, prorsus asseverandum est, nihil habere specialis potestatis, præcipue erga Papam, nisi in quantum singulorum Episcoporum in unum collatæ jurisdictioni accrescit quædam extentivæ plenitudo erga dubium præcipue Papam, uti proxime expositum fuit, singularem obtinens vim ac energiam.

58. Deinde quoad secundum statum dicere oportet, quod Concilium Oecumenicum, vicario Christi nomine insignitum, sicque aded Papam ipsam, seu Ecclesiæ Caput cum reliquo ejusdem hierarchico, ex orbis Christiani Episcopis conflato Corpore completens, præter hanc soli Summo Pontifici propriam autoritatem, sit à Christo Domino immediate donatum duplici prærogativâ, alterâ indefinitæ ad ligandum & solvendum potestatis, alterâ omnimodæ & consummatæ infallibilitatis.

59. Pro tertio insuper quæstionis circa Concilium Generale statu asseverandum est, du-

plitem illam prærogativam, cum non conveniat Concilio, nisi quæ Oecumenico, minime competere Generali Synodo, quantumvis ex Patrum, seu Episcoporum numerosissimo concursu quasi materialiter loquendo, plenissimæ, atque Legatorum Pontificiorum præsentia solennizata, nisi cum isthoc hierarchico Concilij Corpore in fidei dogmate aliquo sanciendo consentiat Summus Pontifex, neque hanc potestatem ex parte Papæ esse delegabilem, sed oportere, consensum personaliter præstari à Pontifice Maximo, ut robur infallibilitatis consummatæ adijciatur ejusmodi dogmaticis sanctionibus.

DISQUISITIO III.

An superioritas Papa supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Litteris?

S. I.

CONSULTO restringitur hæc disquisitio ad Concilium acephalum, etiam quando legitima Papæ autoritate congregatum præsentem ac præsentem habet Legatos, seu Nuntios Apostolicos, necdum tamen obtinuit consensum Summi Pontificis, Decretorum inibi sancitorum confirmatorum. Etenim ex præcedenti Disquisitione constat, omnimodæ infallibilitatis autoritatem, ex Christi Domini institutione non competere Concilio, nisi quatenus Duo, Caput scilicet, ac reliquum Corpus hierarchicum Ecclesiæ consenserint in fidei dogmatibus, ac morum decretis quoad formale honestatis motivum, & rationem in fidei principia reducendis. Et ideo Concilium quantumvis Generale, priusquam ipsorum sanctionibus accedat personalis Papæ consensus, necdum est in statu consummatæ Synodi, quæ formaliter Oecumenicæ, sed hanc ultimam sui perfectionem recipit ex Pontificæ autoritatis decretorum confirmatorie consensu.

Non equidem negaverim, ubi per Summum Pontificem facta est indictio Concilij Generalis, mandato ad universos Christiani orbis Episcopos, Ecclesiæque Prælatos directo, atque in vi mandati convenerint Ecclesiæ Præsules, præsentibus præcipue Legatis Apostolicis, Concilium jam in statu esse Oecumenicæ Synodi, quatenus ex tunc verificatur, Vicario Christi nomine, seu autoritatis Apostolicæ, Vicarium Christi nomen præferentis, characterè insignitum existere Antistitem tali modo coadunatorum Conventionum, Ecclesiæ Universalis ex hierarchico Capitulis, ac reliquorum, in partem sollicitudinis pastoralis assumptorum Præfulum ordine consistentis representativum: nec interest, sive pauci, sive plures sub tali characterè fuerint coadunati ex orbè Christiano Præsules Christo Domino *Matthæi 18.* pronuntiante, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres congregati nimodam in fidei dogmatibus decidendis interfuerint. Hæc tamen assistentia Christi, omni-

fallibilitatem adferens, eatenus requirit Duorum, scilicet Capitis, ac reliqui hierarchici Corporis in unum consentientium personalem, Legatis Apostolicis haud delegabilem, concursum, ut, antequam hic utrinque fuerit personaliter praestitus, Concilium quantumvis Generale ac Oecumenicum, non sit adhuc in statu perfecto, seu ultimata consummato: tametsi haud negaverim, Apostolicam ligandi & solvendi potestatem indefinitam Concilio Oecumenico, qua Collegij Apostolici successori a Christo immediata concessam, antecederent ad illam consummatam, ex personali Pontificij consensus concursu subsistentem, omnimoda infallibilitatis perfectionem, jam locum habere, ex quo in Christi Vicario nomine sub Sedis Apostolicae Legatorum praesentia aggregari, & continuari cepit.

In cujusmodi proinde statu, cum Concilij Oecumenici ad ligandum & solvendum auctoritas coarctetur cum Pontificia potestate, in vi cujus Synodus ex Capite, per Legatos praesidente, & reliquo Ecclesiae hierarchicae Corpore coadunata, merito jam dicenda sit Oecumenica, licet ultimata, & consummatam sui perfectionem tandem receptura sit personalis Pontificij consensus ad sanctiones dogmaticas a Patribus definitas accessu. Idcirco sicuti in praecedente Disquis. dicebamus, Concilium Oecumenicum ex ejusmodi rationis fundamento dici haud posse Papam superius, sic vicissim neque Papa est dicendus supra Concilium plene Oecumenicum habere strictam superioritatem. Secus est de Concilio necdum plene, sed quasi dispositivo Oecumenico, in casu dubij Papae aggregato, ad certum Ecclesiae Caput inquirendum ac designandum. Tunc enim tali Synodo, quantumvis materialiter dici possit Generalis, deficit formalis character, quousque veri, ac certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserit: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano orbe ibi aggregatorum Ecclesiae Antistitum in unum collata intervenit iurisdictione, cum aliquo adeo singulis accrescente extensivo, ut sic ad publicum Ecclesiae Bonum efficacius referibili augmento. Cujusmodi adeo Concilio acephalo Pontificia auctoritas prorsus supereminet; veluti ex sacris Litteris pro utraque parte adducendis demonstrare conabimur.

§. II.

His taliter praesuppositis, operapretium duximus, alios quoque Theologos super praesentis disquisitionis puncto consulere, ac singulariter audire Authorem tractatus de libertatibus Ecclesiae Gallicanae lib. 5. cap. 10. concludentem: In sacris Litteris clarius exprimi Pontificis sine Concilio, quam Concilij sine Pontifice auctoritatem.

Tria igitur praecipue citantur loca pro auctoritate Conciliorum. Primus locus est Matth. 18. Vbi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Sed primò Launojus par. 6. epist. 1. notat, hunc locum de Conciliorum quovis genere intelligi posse, & à

nonnullis Ecclesiasticis tractatoribus subinde intelligi. Secundò quinque sanctorum Patrum interpretationes refert; qui locum illum neque de Concilij generalibus, neque de Provincialibus intellexerunt. Et sanè videtur magis ad obedientiam in causis Criminalibus praestandam, quam ad fidem declarandam, aut Canones condendos pertinere. Praemittitur enim; Si peccaverit in te frater tuus, &c. quae praescribunt ordinem judicarium in ferenda excommunicatione servandum; vel ad orationis efficaciam. Cum enim dixisset Christus: Si duo ex vobis consenserint super terram de omni re, quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est; immediatè subjungit verba illa; Vbi enim sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Accedit, quòd illa verba Concilium Provinciale, aut adhuc Provinciale minus, potius significant, quam universale. Nam duo, vel tres Concilium fortasse Provinciale, non autem universale constituerent.

Alter locus est Joannis 16. Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem. Sed ea promissio non solum in omnibus Apostolis collectivè, sed etiam in singulis erat implenda. Accepit enim Spiritu sancto in die Pentecostes, factum est illud, quod praedixerat Propheta Isaias cap. 45. v. 13. à Christo allegatus Joann. 6. Et erunt omnes docibiles Dei. In hunc sensum B. Petrus ipso Pentecostes die locum illum Prophetae Joelis adduxit; Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filij vestri, & filiae vestrae.

Tertius locus est Act. 15. ibi enim primum Concilium, quod est caeterorum norma, scripsit; Visum est Spiritui sancto, & nobis; quae verba de assistentia Spiritus sancti dubitare non sinunt. Sed illa Spiritus sancti assistentia Apostolos inspirantis Apostolorum gratiae, non Concilij generalitati tribuenda est. Nec enim generale erat, siquidem ex Apostolis & Senioribus Ierosolymis consistentibus duntaxat constabat; uti probat Cardinalis Baronius ad annum 51. num. 9. adfuisse tunc tantum ex Apostolis Petrum, Iacobum, & Ioannem cum Paulo, & Barnaba. Erant autem in multis mundi partibus Episcopi jam constituti, quos, certum est, ab eo Concilio abfuisse, ut universale dici non possit. Adde, quòd Caerui aderat B. Petrus, ut nihil hinc ad propositum concludi, cum agamus de Concilio, à quo ablit Petri successor, possit.

Probatur etiam auctoritas Conciliorum in omnibus Scripturae locis, quibus, Ecclesiam circa fidem errare non posse, demonstratur. Cum enim Concilium Ecclesiam representet, necesse est, ut sicut Ecclesia, ita Concilium ab omni erroris circa fidem periculo ablit. Sed Summus Pontifex melius Ecclesiam representat, quam reliqui Episcopi sine ipso.

Statuitur autem evidentius ejus, quam Conciliorum auctoritas in sacris Scripturis. Etenim dum Matth. 16. Petrus fundamentum Ecclesiae constituitur à Christo dicente; Tu es Petrus,

Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalent adversus eam, manifestè declaratur, cum, ejusque successorem Romanum Pontificem, ita se habere ad reliquorum fidelium cœtum, sicut fundamenta ad ædificium. Atqui ratione, & experientiâ compertissimum est, firmitatem ædificij a fundamento, non autem fundamenti ab ædificio pendere. In eundem ergo modum firmitas in Fide, ac Religione, non à reliquis fidelibus in Summum Pontificem, sed à Summo Pontifice in reliquos fideles provenit.

Verùm ultra progressuri, conabimur in hac disquisitione ostendere, quòd ex sacris Litteris haud probetur Concilij supra Papam superioritas, sed e contra Papæ supra Concilium, quâ acephalum autoritas.

S. III.

Adversariorum argumenta ex sacrosanctæ Scripturæ verbis petita referuntur cum responsionibus, & aliquali super ijs reflexione.

ARGUMENTUM I.
Adversariorum.

Forma posteriorum Conciliorum Oecumenicorum petenda est ex norma Concilij Hierosolymitani *Act. 15. à versu 6.* descripti. Ubi patet ex *versu 7. & 18.* Jacobum Apostolum, postquam Prophetica, ad disquisitionis tunc de Legalibus propositæ decisionem facientia, adduxisset oracula, postmodum *versu 19. & 20.* definitivam & judicariâ protulisse sententiam: Propter quod, inquit, ego judico, non inquietari eos, qui ex Gentibus convertuntur ad Deum, sed scribere ad eos, ut abstineant se à contaminationibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. In quam proinde Jacobi sententiam *versu 23.* scribentes Apostoli & seniores fratres, talem efformârunt epistolam Synodalem: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quàm hæc necessaria, ut abstineatis vos ab immolatis simulacrorum, & sanguine & suffocato, & fornicatione. Neque igitur in definitivâ Concilij sententiâ, neque in hæc Synodali epistolâ videretur ulla fuisse habita ratio Petri præminentie, quod merito faciendum fuisset, si Petro convenisset aliquid supra Concilium superioritas.*

Responsio.

Author *Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. §. 15. n. 3.* ad posteriorem illius argumenti partem responder; hunc esse morem & stylum, etiam quando Summus Pontifex cum suprêmâ præest potestate, ut nomine Concilij decreta expediantur, quod patere, omnia Concilia, etiam ultimum Tridentinum legenti, nec propterea excludi auctoritatem Pontificiam, quæ primas in Concilio partes agit; sicut cum dicimus: *Petrus scribit*, quamvis de Capite nihil dicatur, non tamen hujus influxus excluditur, sed semper velut necessarius & principalis subintelligitur. Imò in illo ipso Conventu Apostolico, ubi omnes à Spiritu sancto gubernabantur, nec errori patebant, multa Petri Primatus sui argumenta reliquif. se, dum primus sententiam dicit, dum, quid definiti debeat, præscribit, dum calentem prius disputationem, & vota discordantia componit: quæ omnia eum locum legenti patere.

Reflexio.

Ex illo Concilio Hierosolymitano mirificè elucet, quàm diversa sit conditio Petri, ac cœterorum

9. Petro date sunt claves Regni Cælorum, & per ipsum Apostolorum Collegio, non autem primò Apostolorum Collegio, ac per illud, seu in illo, B. Petro. Prosequitur enim Christus loco citato; *Et tibi dabo claves Regni Cælorum, & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis.* Certum est autem, per claves potestatem significari.

10. Tertio, Episcopi etiam congregati non desinunt esse fratres successoris Petri; ergo ab eo debent confirmari; pro ipso enim Christus oravit, ne deficeret Fides ejus, ut posset deficientes, aut titubantes suffulcire: quod in Petri, & aliorum Apostolorum successoribus potius locum habet, quàm inter ipsosmet Apostolos. Nam post adventum Spiritus sancti Apostoli omnes fuerunt in gratia confirmati, ut B. Petri confirmatione non ita indigerent. Antè verò non legimus, B. Petrum tantum suos fratres juvisse, ut necessarium eis fuerit indeficientis illius fidei præsidium.

11. Quarto, dum Christus *Ioan. ult.* oves suas pascendas Petro, & in ejus personâ Romanis Pontificibus, tradidit, aperte significavit, Summum Pontificem esse Pastorem, reliquos autem fideles gregem. Quis autem gregi Pastorem præponendum dubitet? Num monstruosa foret ordinis perturbatio, si pastor à grege, non grex à pastore regeretur? Nec responderi potest, intelligenda illa esse de ovibus seorsim lumpis, non autem de toto grege. Nam nullum est in Christi verbis hujus distinctionis vestigium. Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil.

12. Ex collatione illorum Scripturæ sacræ locorum perspicitur, clariùs expressam esse Petri, quàm aliorum sine ipso, auctoritatem. Sed aliqui Scriptores Gallicani Catholici contendunt, prærogativas illas B. Petro datas esse tanquam Ecclesiam representanti, atque adeò toti Ecclesiæ in ipso; ipsum quidem, ejusque successores singulis membris præminere tanquam Caput, non autem toti Ecclesiæ formaliter acceptæ, vel per Concilium representatæ. Videndum igitur est, quam personam gesserit Petrus, cum ei Christus auctoritatem contulit locis Scripturæ supra relatis expressam; & utrùm ad singulos hæc referatur, non ad omnes simul? Et adhuc an descenderit ad Romanos Pontifices? Id enim Hæretici negant omnino, & aliqui Catholici, ex parte.

eoque Summi Pontificis extra Concilium ex sua privata sententiâ procedentis, vel in Concilio autoritativam proferentis sententiam. Petrus antehac Gentilibus ad fidem conversis in favorem illorum, qui ex Judaismo Christi religionem amplexi fuerant, Veteris Testamenti Legalia aliqua obtrudebat, reprehensus proinde à Paulo; uti 2. ad Galatas cap. habetur. At in Synodo illâ Apostolicâ proferens sententiam ex Divinis Oraculis ita pronunciabat: *Viri fratres, vos scitis, quoniam ab antiquis diebus Deus in nobis elegit, per os meum audire Gentes verbum Evangelij, & credere. Et qui novit Deus, testimonium perhibuit, dans illis Spiritum sanctum, sicut & nobis. Et nihil discrevit inter nos & illos, fide purificans corda eorum. Nunc ergo, quid sentatis Deum, imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque Patres nostri, neque nos portare potuimus? Sed per gratiam Domini nostri Iesu Christi credimus salvari, quemadmodum & illi.* In quo sacro-textu occurrit notatu dignum, quod Petrus in Concilio præferre volens autoritatem uni suæ personæ propriam, dixerit in singulari: *Quoniam ab antiquis diebus Deus in nobis elegerit, per os meum audire Gentes verbum Evangelij, & credere.* Ex quibus sanè verbis infertur, autoritatem credibilitatis specialem substituisse ex ore Petri in Concilio loquentis verbum Evangelij, ac eatenus declarantis, seu definientis, ut exinde præferretur ratio autoritativæ credibilitatis. At ex hoc jam elucet Petri in fidei dogmatibus decidendis præ cæteris Apostolis præminencia ac primatus, sub illâ ipsâ definitivâ Conciliarî sententiâ, singularis autoritatis proferens characterem.

17. Unum observatione dignum est, quod, ubi Petrus protulit illam sententiam, subdatur versu 12. *Tacuisse omnem multitudinem Concilio adstantem.* Quæ taciturnitas tomo 1. Conciliarior. circa tertiam Apostolorum Synodum dicitur æquiparari consensui. Quem proinde consensum subsecuta est promulgatio Decreti Synodalis facta per Iacobum Apostolum, de quo ex verbis supra n. 14. adductis constat, judicasse, ut scriberetur Fratribus Antiochiæ consententibus, ne ex Legalium observantiâ inquietarentur ij, qui ex Gentibus ad Deum essent conversi. Ipsissima enim hujus à Iacobo prolati iudicij verba significant, non tam definitivum, quam executivum decretum: sicque adeo Synodalis ad Antiochenos epistola hunc in modum est formata: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quam hæc necessaria &c.* Quare hinc patet, Petrum proferendo suam sententiam, fuisse quidem usum suâ propriâ autoritate, quâ sibi singulariter competeret illa prærogativa, secundum quam fuerat à Deo electus, ut per os suum audirent Gentes verbum Evangelij, & crederent: attamen in finali decreti Conciliaris conclusione conjunxisset consensum suum, cum reliquis Apollis ac Senioribus Concilij ejusdem Assessoribus, ut sic servaretur forma Oecumenicæ Synodi per Christum Matthæi 18. constituta, secundum quam Duo, Caput scilicet cum reliquis hierarchicis Ecclesiæ membris, oportet, consentire, quò omnimoda sanctionis dogmaticæ infalli-

bilitas subsistat. Et hinc sub hoc Capitis, unâ & reliqui Ecclesiæ Hierarchicæ Corporis consensu, subsistere equidem quandam infallibilitatis eminentiorem majoritatem, non verò strictam Concilij super Papa superioritatem, seu jurisdictionem, constat ex dictis præced. Disquis.

ARGUMENTUM II.

adversariorum.

ET enim Act. 20. Paulus sic alloquebatur Episcopos: *Attendite vobis, & universo regi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei.* Quibus sanè verbis Apostolus agnoscit in Episcopis jurisdictionem super universo Christi grege protentam, quod procedit de Episcopis saltem collectivè sumptis, atque adeo, quâ aggregatis in Concilio præsertim Generali. Et hinc concludit Paulus, Episcopos esse à Spiritu sancto positos ad regendam Ecclesiam indefinitè, adeoque universaliter acceptam. Quare intrâ autoritatis Episcopalis saltem ex universi Christiani orbis Hierarchis in Synodo Generali aggregatis in unum collata spheram continetur etiam ratio Boni publici ad Ecclesiam universalem spectantis. Sicut autem ex hoc, quod Pontificia autoritas tota quantum enunciarî debeat ex ratione Boni publici, Ecclesiæ universali proprij, atque adeo Pontificis Summi cura pastoralis obstringitur ad observandum publicum Ecclesiæ universalis Bonum, sic quatenus istud ab Episcopo in unum collectis determinatur, ejus observandi debito tenetur Summus Pontifex, itaque subjacet Episcoporum Concilio, præsertim Generali.

Responsio.

AUthor Regalis sacerdotij cit. §. 15. n. 5. respondet ad illum Apostoli textum, Episcopum quemlibet, dum propriam, & particularem Ecclesiam regit, hoc ipso & mediâ re gere Ecclesiæ membrum, Bono & regimine partium cedente in Bonum ac regimen totius: sicut bonum & malum unius membri est etiam bonum & malum totius corporis: & tamen omnium membrorum, ipsiusque corporis motus & directio à Capite pendet, unde & influxum & spiritus, motumque accipiunt. Ergo & Papam & Episcopos regere Ecclesiam, sed istos ut membra, illum ut Caput: istos regere particulares Ecclesias, illum totam & universalem Ecclesiam.

Reflexio.

ALia habenda est ratio Boni publici universalem Ecclesiam complectentis, sub quadam extensivâ in unum collatâ jurisdictionis Episcopalis universalitate, coalescente vel ex Christiani orbis Episcopis intrâ Generale Concilium aggregatis, vel ex ipsdem, quâ unius Corporis mystici, nempe Ecclesiæ sanctæ Hierarchis collectivè sumptis, vel ex eisdem sub muneri sui intrinseco fine, universale Ecclesiæ Bonum respiciente, ad se invicem comparatis.

Sub

Sub eujusmodi adeo consideratione, si universi ex orbe Christiano Episcopi conspirent in aliquo decreto, quod uniformiter judicant, esse de Bono necessario Universalis Ecclesiæ, teneatur ipsemet quoque Summus Pontifex illi se conformare, non equidem in vi jurisdictionis Episcopalis, ex toto Christiano orbe in unum collatæ, atque ad unum Ecclesiæ Universalis Bonum, quæ necessarium sibi visum conspirantis, sed ex altiori Divini Juris obligatione, sui muneris Oecumenici curæ pastoralis incumbente; sicque adeo potest ex hoc Papa quidem dici subiectus Juri eujusmodi Divino, non autem illi Episcoporum, quantumvis Generali Concilio. Nam ut isti esset quædam super Papam superioritas, oporteret, eidem inexistere non illam duntaxat *extensivam* jurisdictionis universalitatem, sed deberet habere *supereminentiorem intensivam* majorem auctoritatem, super ipsum etiam Ecclesiæ Caput protensam, in vi cujus ita posset obstringi Papa, ut ex eujusdem præcepto *specifico*, non ex *transcendente* duntaxat Divini Juris obligatione altiori teneretur obedire, se conformando rei præceptæ. At quia Christus Joannis 21. dixit Petro, eujusque Successori: *Pasce oves meas, pasce agnos meos*, ipsos adeo Episcopos, sequitur, non his erga Papam, sed isti erga illos esse auctoritatem præceptivam. Ex illa igitur *extensivâ* Episcoporum, ex toto Christiano orbe suas universas jurisdictiones, pro Communi Ecclesiæ Bono, in unum conferentium universalitate, nulla resultare potest majoritas superioritatis supra Papam protensæ.

CONCLUSIO.

Concilio Generali, quæ acephalo, id est, sine Papa considerato, nulla est supra Papam superioritas, sed huic e contra est auctoritas superioritatis erga tale Concilium.

Explicatur. Ad hoc perspicaciùs intelligendum, lubeat corpus humanum à suo capite præcindere non *physicâ* separatione, sed *mentali* abstractione. Sub eujusmodi igitur præcisione *mentali*, multas in humano corpore vitales seu vegetativas, seu sensitivas tum cordis, tum hepatis, aliorumve membrorum functiones deprehendimus, quæ non sunt in capite, sicque adeo cum isto collatæ, faciunt quandam *extensivam* majoritatem ultra proprias functiones, à quibus istæ quoque vel maximè, & ut plurimum necessariò dependent. Quæ tamen capitis quoad sui conservationem, & in ordine ad functiones sibi proprias, à reliquis humani corporis membris, corde præcipue ac hepate dependentia, nullam in eujusmodi humano corpore, præcisè spectato, super caput imporat superioritatis quasi gubernativæ rationem, quin potius regimen quoddam teneat super totum corpus humanum, eujusque membra, ac functiones istorum, saltem quoad *mediatum* aliquis directionis ac moderationis in eas influxum. Sic proinde, si Ecclesiæ Corpus hier-

archicum consideremus secundum quandam Capitis ac reliqui Corporis hierarchici in Concilio Generali coadunati præcisionem, & secundum aliquam inter se collationem, verificatur equidem, quod Summus Pontifex Ecclesiæ Caput indigeat membris hierarchicis, Episcopis à Spiritu sancto positus, ut regerent Ecclesiam Dei. Quæ indigentia spectat tum Episcopos *sigillatim* spectatos, quæ diversarum Dioceseon Rectores, quas impossibile foret ab uno Pastore ad sufficientiam gubernarium; tum Episcopos *collectim* in unum Generale Concilium coadunatos, quorum Episcopales jurisdictiones jam faciunt aliquam *superiùs* expostam generalitatem *extensivam*. Quæ etiam *extensivâ* Corporis hierarchici universalitas est necessaria, ut Caput ipsum, Summus Pontifex, potiri possit prærogativâ ultimæ & consummatæ infallibilitatis, per Christum repromissæ, & annexæ Capitis, unâ ac reliqui Corporis hierarchici intrâ Concilium Oecumenicum coadunati consensui. Ex qua etiam infallibilitatis prærogativâ Capiti Ecclesiæ accrescit majoritas quædam *intensivâ*, quam tamen *superiùs* demonstravimus, non importare *proprie* dictam superioritatem, neque Concilio, quæ acephalo, id est, sine Capite considerato, sed utriusque *collectivè* sumpto esse Divinitus repromissam. Quemadmodum igitur corpus humanum secundum abstractionem *mentalem* à Capite præcium, nihil habet super istud superioritatis, sed capitis e contra est quædam super reliquum corpus gubernativa superioritas: sic rem se habere in Capite collato ad Ecclesiæ hierarchicum Corpus, seu Concilium Generale, quæ acephalum sine Capite considerato, ostendemus in *subsequentibus*; hæc equidem per retorsionem argumentorum ex parte adversa allatorum, postea verò in *SS. subsequentibus* per *directas* ex sacris Litteris probationes.

PROBATIO I.

In qua fit retorsio *primi* Adversariorum argumenti.

Enim Concilium Hierosolymitanum, de quo fit mentio in præinsinuato Adversariorum argumento: quantumvis non fuisset *materialiter* Generale, extitisse tamen Oecumenicum, & *formaliter* universale, ex eo evincitur, quod vicario Christi nomine, Pontificiæ auctoritatis proprio, fuerit coadunatum: Christus autem *Matthæi 18. cap.* Concilium *formaliter* Oecumenicum asseveravit, subsistere, ubi duo, vel tres in nomine suo, nempe vicariâ suâ auctoritate Apostolicâ congregarentur. In hoc igitur Concilio Oecumenico, quis Catholicorum negabit, Petrum ibi præsentem, extitisse Caput Ecclesiæ? Hoc autem supposito, quis Catholicorum negare ausit, Capiti Ecclesiæ intrâ Concilium Oecumenicum convenire officium præsidentis? Hoc igitur præsidentiæ munus in eo Concilio à Petro exercitum, præter ea, quæ in *præcedentis §. n. 16.* deducta sunt, demonstratur. Etenim is ex Apostolis tanquam Præsidis munus in Concilio subit, qui quæstio-

H h

nis

nis ibidem definiendæ, conquisitione magnâ à Cœtu factâ, primus taliter definit, ut cæteri Apostoli in ejus sententiam uniformiter condescendant. At legenti sacrum textum *cit. cap. 15. Actor.* perspicuè constabit, magnâ prius conquisitione circa propositam controversiam factâ, Petrum surrexisse primum, & taliter definiisse quæstionem, ut cæteri Apostoli (ibi præsentibus) omnes in ejus sententiam descenderent. Et hinc, etsi Petrus, quamdiu conquisitio fiebat, non fuerit primus locutus, secus tamen, ubi deventum est ad definitionem, in qua Primæ debentur Præsidi: neque huic muneri derogatur, licet Paulus, Barnabas, & Iacobus post Petrum locuti fuerint non aliter, quàm à Petro jam definitivè pronuntiatum erat, sicquæ à Iacobo Petri sententiam ex Divinis Oraçulis comprobante, ad Antiochenam Ecclesiam scribendum, adeoque executioni demandatum fuerit.

23. Quomodo igitur Regis in Comitibus Regni sui generalibus præsentia nihil derogat, quod ubi Ordinum consilia & vota sunt collecta, decernat ex Regiæ Majestatis autoritate, indequæ verò Regni primus Cancellarius Decretum scribendum demandet, sic neque præsentia Petri officere potuit: quod Iacobus Apostolus Urbis Hierosolymitanæ, in qua celebrabatur illud Oecumenicum Concilium, Antistes *in via executionis* judicavit, non esse per Legalia (conformiter definitioni jam factæ) inquietandos, qui ex Gentibus converterentur ad Deum, sicquæ ad eos scriberetur. Quia igitur neque Corporis *physici*, neque hierarchici, à Capite seorsim spectati, potest aliqua supra Caput, in Concilio Oecumenico præsidis munus subire consuetum, esse superioritas, idcirco ex præallegatâ Concilii Hierosolymitani normâ evincitur, non Synodum præcisè sine Capite spectatam, supra Papam Petri Successorem, sed hunc erga Concilium, quâ acephalum habere superioritatem.

PROBATIO II.

In qua fit retorsio *secundi* Adversariorum argumenti.

24. SI namquæ in publico Regni alicujus, cuius Rex est Caput Monarchicum, Comitibus convenienti Status universi, in certos distincti Ordines, tunc equidem in unum conferuntur universæ Regni gubernativæ, ex ipso Rege seu *mediatè*, seu *immediatè* derivatæ potestates, in ordine ad consulendum publico Regni Bono, ad quod ex *intrinseco* suo sine *transcendentali* ordinantur cunctæ particularium regiminum jurisdictiones civiles, ac politicæ. Et hinc ad Regiæ Majestatis supereminentem dignitatem fit quædam *extensiva* cuiuspiam, Bono publico perquam proficua, majoritatis accessio, quæ tamen *supereminenter*, quoad *intensivè* alicujus majoritatis superiorem excellentiam, contineatur universim in ipsâ Regiæ Majestatis præcellentia: nec adeò dicere fas est, Comitibus Regni esse supra Regem, si hic sit Monarcha, sed hunc esse supra Comitibus.

Pari proinde ratione, si universæ, cunctarum etiam totius orbis Christiani Episcoporum, jurisdictiones intra Concilium Generale aggregantur in unum, cum suo ad Universale Ecclesiæ Bonum ordine *transcendentali*, inde quidem resultaret *extensiva* quædam majoritas, publicæ Ecclesiæ utilitati, ac regimini universali accommodata, & utilis, ut propterea Pastor Oecumenicus in publicæ Ecclesiæ necessitatibus obstringatur ad talem Generalem convocationem, autoritate Christi Vicariâ indicendam. Nihilominus tota illa ex jurisdictionibus Ecclesiasticis in unum collatis resultans *extensiva* majoritas, *supereminenter* contineretur in Oecumenica Papæ autoritate, ex qua cunctæ reliquæ inter Episcopos dispersitæ jurisdictiones eatenus derivantur, ut earundem confortes, seu Agni Christi, etiam *collektivè* spectati, semper subdantur Oecumenico Summi Pontificis Pastoralis officio, atque adeò universonum Episcoporum jurisdictiones sic in unum collatæ, secundum *intensivam* majoritatem, ac superioris ordinis, Capitis scilicet propriam præminentiam, superexcedantur à Pontificiâ autoritate, utpote cui *super quocunque in terris* ad regnum exlorum seu militans, seu triumphans ordinabili *Morali* competat *indefinita* ligandi & solvendi potestas. Et licet Concilio Generali, quâ *formaliter* Oecumenico, unâ cum Capite spectato, ex *Matthæi 18.* peculiaris adhuc promittatur ligandi & solvendi autoritas universalis, hæc tamen nequit major & universalior esse, ac illa, quæ soli Petro, ejusquæ adeò Successori Pontifici Romano Divinitus competit, nec adeò Concilium etiam quâ Oecumenicum, unâ cum Capite spectatum, potest habere majoritatem jurisdictionis, seu superioritatis erga Papam.

Objectio.

26. DICES. Autoritatem Conciliorum probari peculiariter ijs omnibus Scripturæ locis, quibus Ecclesiam circa fidem errare non posse, demonstratur. Cùm enim Concilium repræsentet Ecclesiam, necessarium esse, ut, sicut Ecclesia, ita & Concilium ab omni erroris circa fidem periculo absit. In quâ adeò infallibilitatis omnimodæ & consummatæ prærogativâ Concilium supereminere Papæ solitariè spectato.

Responsio.

27. TANTO equidem honore dignatus est Christus suam Ecclesiam, atque adeò Concilium ejusdem repræsentativum, ut tali consummatæ infallibilitatis in fidei dogmatibus decidendis prærogativâ supereminere. Attamè sicuti Ecclesia *absolutè* sumpta, nequit intelligi sine Capite, sic neque Concilium, quâ Universalem Ecclesiam hierarchicè repræsentans, est intelligibile, quin informatum sit Oecumenico Christi Vicario charactere, Summi Pontificis proprio, cuius proinde per tuum personalem consensum ad Concilii dogmaticas sanctiones accessio est prorsus necessaria, ut illæ obtine-

tineant omnimodæ & consummatæ infallibilitatis prærogativam; veluti multis dictum est in antecedentibus. Et hinc Concilium, quæ ipsam Papam, ejusque ex Apostolicæ auctoritatis characterem profluentem consensum substantialiter includens, habet quidem aliquam majoritatem consummatæ & ultimæ in Ecclesia circa fidei dogmata infallibilitatis, attamen ista majoritas non est jurisdictionis, sed præminentia cujuspiam super Spiritûs sancti, ac Christi infallibili assistentiæ fundatæ, nec aded exinde quædam Concilij non jam acephali, sed quæ plenè etiam Oecumenici superioritas, seu jurisdictionis majoritas est adstruenda; uti in præcedentibus ostensum fuit.

§. IV.

Nostratis sententiæ argumenta, ex Antiqui Testamenti sacris Litteris petita, cum aliquali super ijs reflexione referantur.

ARGUMENTUM I.

Ex Deut. 17. capite.

28. IN hoc namque sacro textu decernitur, ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti legibus judicialibus decidendæ, in quibus variabant portæ seu tribunalia læcularia, deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis, & ad Judicem, qui judicaretur judicij veritatem interpretando, & ad causæ controversiæ litam applicando jus, Divinâ judiciali lege contentum. Hi ergo sacerdotes cum Iudice, nempe Summo Pontifice in loco Sanctuarij congregati, consuebant Ecclesiasticum Veteris Testamenti Concilium, in quo præsidebat Summus Sacerdos, sive ejus vicarius. At in hoc Concilio sententiam definitivam spectasse ad Summum Sacerdotem, evincitur ex cit. Deut. 17. cap. v. 12. ubi sic habetur. *Qui autem superbiert, volens obedire Sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat, & Iudicis decreto, morte moriatur.* Pari ergo ratione in Concilij Novæ Legis spectat ad Summum Pontificem, ejusve Legatum, proferre definitivam sententiam. Atqui in Concilij Oecumenicis hæc ipsa prærogativa in Summo Pontifice præsentia, ac potestatis in Concilio Oecumenico sententiam definitivam proferendi, importat quandam superioritatis supra Concilium majoritatem. Ergo Papa dicendus est, esse potius supra Concilium, quàm ut illud dicatur esse supra Papam.

Exceptio partis Adversæ.

29. EXcipient fortassis Adversarij. Quemadmodum, teste Abulensi q. 4. in cit. cap. 17. Deut. Veteris Testamenti Sacerdos Summus, tanquam Præses, nomine & consensu Concilij proferebat sententiam, sic in Novi Testamenti Concilij Oecumenicis seu Papam, seu Legatos Summi Pontificis nomine totius Concilij ex suffragijs Patrum definire ac decernere; uti

praxis docet, conformiter praxi Concilij Hierosolymitani Act. 15. descripti, ubi non Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ nomine noscitur fuisse latum decretum sub hoc tenore: *Visum est Spiritui sancto, & nobis &c.* At quemadmodum inepta foret consequentia, quæ Dux v. g. Venetorum ex eo, quod nomine totius Senatûs proferat sententiam definitivam, inferretur, esse superior toto Senatu, quin potius hic dicendus sit illo major, sic ex illo argumento haud concludi, Papæ supra Concilium, sed hujus potius supra Papam superioritatem, seu majoritatem, cum reverà quisque minor dicendus sit illo, ex cujus nomine & auctoritate exercet judicium, seu profert sententiam judiciariam. Quamvis proinde Deut. 17. proclametur reus mortis, qui non obediit Sacerdotis (non Concilij) imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo Sacerdote latum, non reducebatur in ipsum, nisi quatenus erat representans totum Concilium, sicque aded hujus præminentia debebat in ipso fuisse representata. Pari igitur ratione Concilio Oecumenico per se, vel per Legatos suos prædens, ita nomine Concilij profert definitivam sententiam, ut illud sit representans, Divo etiam Augustino imculante, quod Papæ summa prærogativa competat ipsi, quæ representant Ecclesiam.

Responsio.

AD præaductam exceptionem confutandam, apprime conducit, explicare, quo modo Petrus, ejusve Successor dici possit representasse Ecclesiam. In hunc finem Author tract. de libertatibus Gallicanæ Ecclesie lib. 5. cap. 11. n. 4. distinguit tria representationis genera. *Primo enim unum representat aliud tanquam nudum signum, rem significatam nequaquam continens, quales sunt v. g. picturæ, aut quæ metaphoricè de alijs dicuntur. Secundo, aliquando, quod representat, cum eo, quod representatur, communicat, sed pro sua tantum ratâ portione: ut dum particulare Communitatis membrum, totius Communitatis nomine pecuniæ summam in singulos cives distribuendam, accipit, ita totam Communitatem representat, ut beneficij universitati concessi, tanquam unum ex ejus membris, particeps etiam sit. Tertio, aliquando unum aliud representat tanquam illud sub se habens, ut Princeps, Dux, Paterfamilias, Pastor, aut alterius generis superior, Regnum, exercitum, familiam, aliòve inferiores, quibus communi-cant aliquod bonum dispensationi suæ commissum; ut cum Dux totum exercitum representans, accipit à Rege in præmium reportatæ insignis victoriæ, cujus ipse pars maxima fuerit, ditissimum aliquod munus, cujus tamen participes futuri sint reliqui, tum Officiales, tum milites, prout ipse, pensatis cujusque meritis, judicaverit, aut prout Princeps ipse ordinaverit.*

Primo duntaxat modo Ecclesiam à B. Petro representatam fuisse, nemo dixerit. Quis enim ita deliriat, ut Apostolum illum nullam

H h 2

sibi,

sibi, sed Ecclesie tantum, accepisse potestatem sentiat. Secundo igitur saltem modo B. Petrum Ecclesiam representasse, fatendum est, ut patet ad minus cum ceteris dignitatem adeptus sit. Sed Catholicis necessario concedendum est, tertio etiam modo representatam à B. Petro Ecclesiam. Cum enim hæreticum sit, negare, B. Petri successores habere Primatum jurisdictionis in Episcopos, nec illum Primatum B. Petro datum legamus, nisi in illis locis, in quibus Ecclesiam representasse dicitur, necessario sequitur, B. Petrum alios representasse tanquam existens, vel exinde futurus illorum superior, illosque in sua potestate, atque, ut aliis ex S. Ioanne Chrysostomo dicemus, vel in sua manu habens.

32. Et sanè convenit illi omnino, quod de Duce mox dicebamus. Illi enim promissum est, ædificandam super eo, tanquam super fundamento Ecclesiam Christi; tradendas claves Regni cælorum, & potestatem ligandi atque solvendi, in præmium confessionis, quam, interrogatis omnibus, solus ipse respondens edidit his verbis: *Tu es Christus Filius Dei vivi; cuius quidem confessionis laudem, & præmij promissionem statim audivit à Christo dicente; Beatus es Simon Barjona, &c. & ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, &c. Matth. 16. v. 18. & 19. & præmium ipsum accipit, cum ei Christus ovile suum commisit his verbis Ioannis ult. Pascite oves meas. Accedamus etiam ad sancti Augustini loca.*

33. S. Augustinus tract. 50. in Joannem. B. Petrum cum Iuda comparat, ejusque comparationis occasione, pluries repetit, B. Petrum Ecclesiam representasse. *Quia non unus est Iudas, inquit; unus malus corpus malorum significat, quomodo Petrus corpus bonorum, imò corpus Ecclesie, sed in bonis. Nam si in Petro non esset Ecclesia sacramentum, non ei diceret Dominus; Tibi dabo claves Regni cælorum, quæcumque solveris in terra, soluta erunt & in celo, & quæcumque ligaveris in terra, ligata erunt & in celo. Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia; si autem in Ecclesia sit, ut, quæ in terra ligantur, in celo ligentur, & quæ solvantur in terra, solvantur in celo, quia, cum excommunicat Ecclesia, in celo ligatur excommunicatus: cum reconciliatur ab Ecclesia, in celo solvitur reconciliatus. Si hoc ergo in Ecclesia sit, Petrus, quando claves accepit, Ecclesiam sanctam significavit. Hæc verba; Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia, &c. explicant, quo in sensu S. Augustinus Petrum dicat, Ecclesiam representasse, cum ei traditæ sunt claves, quia neque in sui solius favorem, neque ut ipsis solus uteretur, sed in universæ Ecclesie bonum, & ab alijs etiam Ecclesie Ministris adhibendæ, à Christo ipsi datæ sunt. Alium sensum non admittit ratio cinatio S. Doctoris. Nam ex hoc antecedente; hoc Petro tantum dictum est, non sequitur; Ergo non facit hoc Ecclesia, nisi supponatur, nullum alium Ecclesie Ministrum, potestatis clavium esse quoquo modo participem. Dummodò enim alijs eadem potestate gaudeant, quandocumque, vel à quocumque illam acce-*

perint, non potest dici; Si hoc Petro tantum dictum est, non facit hoc Ecclesia. Potuit enim hoc Petro tantum dici; & nihilominus potest hoc facere Ecclesia; si alijs Ministri potestatis Petro traditæ participes efficiantur.

34. *Tract. 118. in Ioan. unitatem, & charitatem, occasione tunice inconsutis Christi, commendans, in uno Petro duodecim Apostolos representatos affirmat. Inconsutis autem (inquit, Ecclesiam cum tunica conferens) ne aliquando dissuatur; & ad unum pervenit, quia in unum omnes colligit. Sicut in Apostolis, cum esset etiam ipse numerus duodenarius, id est, quadrupartitus inter nos, & omnes essent interrogati, solus Petrus respondit, Tu es Christus Filius Dei vivi; & ei dicitur; Tibi dabo claves Regni cælorum, tanquam ligandi, & solvendi solus accepit potestatem, cum & illud unus pro omnibus dixerit, & hoc cum omnibus, tanquam personam gerens ipsius unitatis, accepit. Ideo unus pro omnibus, quia unitas est in omnibus. Quocirca sicut B. Petrus, interrogatis omnibus, solus respondens, etiam non expectat aliorum sententiã, ut docet S. Ioannes Chrysostomus homil. 55. in Matthæum super hæc verba capitis 16. Vos verò, quem me esse dicitis &c. pro omnibus respondere censetur, quia ipsi Pater Cælestis pro reliquis omnibus Christi Divinitatem revelavit; non quia alijs, quid respondendum esset, ipsum docuerunt. Ita ipse fundamentum Ecclesie statuitur, ut eam sustentet, non ut sustentetur ab ea, claves accipit ab ipso, cum Ecclesia communicandas, non ab ea iterum recipiendas.*

35. *Narrant, qui B. Augustinum diligenter legerunt, sanctum illum Doctorem sæpe res verè, atque historicè gestas, ad alias significandas transferre, sed ferè ubique, qui ejus erat pro Ecclesia amor, & contra hæreticos, & schismaticos zelus, Ecclesiam vidisse. Quamobrem non est exilimandum, ex positionibus illis allegoricis sensus litteralis auctoritatem ullo pacto imminui. Itaque nihil officit propriæ B. Petri dignitati, aut potestati in Ecclesia, quod Ecclesie personam gessisse dicatur; præsertim cum Regnum nemo melius, quam Rex ipse, cui subijcitur, representet.*

ARGUMENTUM II.

36. *IN Antiquo Testamento Divina proferebantur Oracula tum ex Sanctuario, in quod Summo duntaxat Sacerdoti patebat aditus, juxta 16. cap. Levitici: tum ex Rationali Vrim & Tumim, ornamento Summi Sacerdotis, quo petus ipsius tegebatur, & cui inscripta erant ista verba: Doctrina & veritas. Quamvis proinde ultimata & consummata in rebus fidei decidendis infallibilitas subsistat ex Papæ, seu Capitis Ecclesie, & Concilij Generalis, seu Hierarchici Ecclesie Corporis consensu, eo ipso tamen, quod in solum Papam, quæ unicum Ecclesie Caput reoducatur, sub hac etiam infallibilitatis Concilio Oecumenico propriæ, prærogativæ, eatenus patet aliqua Papæ supra Concilium majoritas seu superioritas, quatenus caput est præminens reliquo corpori.*

Exceptio partis adversæ.

37. Excipient fortassis Adversarij. Illam ipsam consummatam in Ecclesia circa res fidei decidendas infallibilitatis prerogativam non competere Papæ, nisi dependeret à Concilio. Hanc verò à Concilio dependentiam arguere hujus supra Papam superioritatem, in eo le tenentem, quòd Concilium sit representans universalem Ecclesiam; veluti Concilium Constantiense adhuc acephalum, suis decretis præfixum esse voluit hunc titulum.

Responsio.

38. Quantumvis illa consummata in rebus fidei decidendis infallibilitas subsistat ex Papæ, atque Concilij concordia consensu, atque Papæ quoad istam infallibilitatis omnimodæ & absolutæ consummationem, sit dependens à Concilio Generali: quemadmodum etiam anima quoad functiones sensitivas, ac vegetativas est dependens à corpore, ex ejusmodi dependentiâ æquè non infertur Concilij supra Papam majoritas, quam ex illâ anima erga corpus dependentiâ concludatur corporis supra animam præminentia. Sed neque ex eo, quòd Concilium Generale sit representans universalem Ecclesiam, evinci Concilij supra Papam auctoritatem, constat ex dictis supra à n. 30. firmaturque ultimus ex ijs, quæ præcatus Author tractatus de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ à n. 70. deducit: Aliquando, inquit, à S. Augustino verbis proprijs, ac perspicuis, singularis dignitas Petri à Christo accepta commendatur; velut serm. 29. de Sanctis: Petrus, ait, in illa caelestium discipulorum scholâ præcipuus, ac primus idoneus, qui verba vitæ ex Christi ore suscipiens, per Evangelij potestatem Iudeorum gentem perditam quaereret; & abdicatos ad hereditatem vocaret; interpres legis, assertor gratiæ, destructor Synagogæ, Ecclesiæ reparator: & ideo solus inter Apostolos meruit audire: Amen dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Dignus certe, qui ædificandis in domo Dei populis lapis esset ad fundamentum, columna ad sustentaculum, clavis ad regnum.

39. In sermone quoque 13. de verbis Domini plurima sunt, quæ B. Petri auctoritatem supra cæteros omnes Apostolos, & Ecclesiam ipsam insinuant; qualia sunt ista; Esse Petrum Ecclesiæ unice typum. Ipse enim Petrus in Apostolorum ordine primus, in Christi amore promptissimus, sæpe unus respondit pro omnibus. Ipse denique Domino Jesu Christo requirente, quemnam homines dicerent eum esse, & opiniones varias hominum discipulis respondentibus, rursusque Domino interrogante, & dicente: Vos autem, quem me esse dicitis? Respondit Petrus; Tu es Christus Filius Dei vivi, unum pro multis dedit responsum. Unitas in multis. Tunc ei Dominus ait; Beatus es Simon Barjona, quia non revelavit tibi caro, & sanguis, sed Pater meus, qui est in caelis. Deinde addidit; Ego dico tibi, tanquam diceret; Quia tu dixisti mihi; Tu es Christus Filius Dei vivi: & ego dico tibi; Tu es Petrus. Et inferius. In illo ergo uno Apo-

stolo, id est Petro, in ordine Apostolorum primo, & præcipuo, in quo figurabatur Ecclesia, utrumque genus significandum fuit, id est, firmi & infirmi, quia si utroque non est Ecclesia. Et serm. 49. cap. 3. dicit Petro, in quo uno format Ecclesiam: Petre amas me? Respondit, Domine amo. Pasce oves meas.

Sermone autem 108. de diversis ait; Inter hos penè ubique solus Petrus totius Ecclesiæ meruit gestare personam. Propter ipsam personam, quam totius Ecclesiæ solus gestabat, audire meruit; Tibi dabo claves Regni caelorum. Has enim claves non homo unus, sed unitas accepit Ecclesiæ. Hinc ergo Petri excellentia prædicatur, Quia i; sius unitatis, & unitatis Ecclesiæ figuram gessit: quando ei dictum est. Tibi dabo, quod omnibus traditum est. Nam ut noveritis, Ecclesiam accepisse claves Regni caelorum, audite, in alio loco quid Dominus dicat omnibus Apostolis suis; Accipite Spiritum sanctum. Et continuo, si cui dimiseritis peccata, dimittentur ei, si cuius tenueritis, tenebuntur. Hoc ad claves pertinet, de quibus dictum est, quæ solveritis in terra, erunt soluta & in caelo, & quæ ligaveritis in terra, erunt ligata & in caelo. Sed hoc dixit Petro, ut scias, quia Petrus universæ Ecclesiæ personam tunc gerebat. . . . . Columba ligat, columba solvit, ædificium supra Petram ligat, & solvit. Et infra. Meruit etiam post resurrectionem Dominus ipsi Petro oves suas commendavit pascendas. Non enim inter Discipulos solus meruit pascere Dominicas oves; sed quando Christus ad unum loquitur, unitas commendatur, & Petrus primitus, quia in Apostolis Petrus est primus. . . . . Attendite fratres mei. Pasce, inquit, oves meas, pasce agnos meos, pasce oves meas.

40. Si Concilium generale sine Papa Ecclesiam melius, quam Papa solus representat, toti Collegio, non soli Petro tradendæ erant claves, commendandæ oves, &c. Non ergo ut simplex Procurator, sed ut Monarcha vñibilis claves Regni caelorum accepit Petrus; non ut deferendas ad Ecclesiam, & ab illa rursus accipiendas, sed in illius utilitatem uti pascendas, & ministris inferioribus communiandas. Certò si Petrus nuda fuisset Ecclesiæ figura, seu simplex Procurator, hinc Petri excellentia non prædicaretur, ut dicit S. Augustinus.

CONCLUSIO.

41. EX Veteris Testamenti præadductis sacris textibus cum Christi sancto Evangelio collatis, efficaciter ostenditur Summi Pontificis supra Concilium, quæ acephalicè spectatum, sicque materialiter duntaxat Generale, seu superioritas, seu majoritas.

Explicatur. Nam uti sæpe dictum est, duæ sunt Concilij Oecumenici prerogativæ, una absoluta jurisdictionis, seu indefinitæ ad solvendum, & ligandum potestatis, Apostolis, eorumque successoribus, quæ in nomine Christi, atque ad eò hujus vicariâ auctoritate congregatis Matthæi 18 concessæ: quæ Concilio Oecumenico non aliter, quam Christi nomine, seu auctoritate ejus vicariâ informato competens

Hh 3 præ-

Historia
Pontificia
C VI

præminencia, ita comparatur ad Concilium & Papam, ut hujus character se habeat uti *Formale*, reliquum verò Hierarchicum Ecclesiæ Corpus, sub isto characterè aggregatum, sit quasi *Materiale*, cui superstruatur illa Apostolica Oecumenica jurisdicctio, præterquam quòd Papæ etiam *soltariè* spectato, pariter *indefinita* gaudi & solvendi potestas conveniat. Quemadmodum igitur anima, se habens tanquam principium *formale* respectu potentiarum ex ea præmanantium in corpus, nequit inferior, sed potius superior dici debet isto, utpote quod in ordine ad illas se habet tanquam *Materiale*, subsiens rationem principij organici erga operationes animæ seu sensibiles, seu vegetativas, seu racionales, quæ ex phantasia dependentes. Sic in Concilio Oecumenico, quæ jurisdictionis illius universalis, per Christi Domini verbum susceptivo, *Formale* quasi principium ejusdem est character Papæ, præferens Christi nomen vicarium, Synodi quæ Oecumenicæ *formaliter* constitutum: *materiale* verò est reliquum Corpus Ecclesiæ hierarchicum, ex Christiano orbe convocatis Episcopis aggregatum. Num igitur fas est, dicere, istud corpus, si acephalicè spectetur, esse Papæ superius, vel potius Summus Pontifex respectu Concilij major & superior nominandus est?

43.

Altera Concilij Oecumenici prærogativa consistit ex omnimodâ & consummatâ in dogmaticis functionibus infallibilitate. Hæc verò competit Concilio non acephalo, sed pleno ac Oecumenico, ut sic composito ex Capite ac reliquo Ecclesiæ Corpore per vicarium Christi nomen aggregato, quæ ambobus in unum veritatis Divinæ sensum consentientibus. Quemadmodum verò hominis Christi sanguine redempti ad gratiam sanctificantem suscipiendam capacitas nequit convenire animæ separata, sed quæ unitæ corpori; ita tamen, ut hæc aptitudo *per se primò* conveniat homini ratione animæ, corpore per hanc informato, per modum conditionis quasi *materialis*, Divinitus ordinatæ ad statum gratiæ susceptivum se habente. Sic equidem consummata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas neque soli Papæ, neque Concilio acephalicè considerato, sed pleno Oecumenico Concilio competit, ita tamen, ut autoritas Pontificia sit quasi *Formale*, reliquum verò ex Episcopis aggregatum Ecclesiæ Corpus hierarchicum sit *materiale* constitutum Concilij, quæ susceptivum illius consummatæ in rebus fidei definiendis infallibilitatis. In quantum ergo anima, in ordine ad gratiam sanctificantem, homini, quæ in statu viatoris constituto, Divinitus destinata recipiendam, supereminet corpori, ejusdem gratiæ in tantum participi, in quantum est pars hominis ad hunc Divinæ amicitia statum elevati: sic Papæ autoritas, seu Concilij Oecumenici forma, prævalet reliquo Ecclesiæ intrâ Synodum Generalem aggregatæ Corpori hierarchico, etiam in ordine ad illam consummatæ in functionibus dogmaticis infallibilitatis prærogativam; uti magis elucidabitur ex sequentibus probationibus.

PROBATIO I.

Ex Deut. 17. cap. petita.

IN illo namque sacro textu consideratione præcipuâ dignum est, quòd, licet iudicium causæ ad Concilium sacerdotale delatæ, spectarit & ad Iudicem, qui fuisset illo tempore, & ad totum Convantum Sacerdotum, qui cum Summo Sacerdote conjuncti, deberent iudicare iudicij veritatem; uti facer textus v. 9. & 10. habet. Nihilominus obedientia tali iudicio, ac decreto *iudiciario* debita sequenti versu 12. reductur in unum Sacerdotem Pontificem Maximum: quatenus *ibidem* dicitur: *Qui autem superbiert, nolens obedire Sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Domino Deo tuo, & decreto Iudicis, morietur homo ille.* Ex quo manifestum jam redditur, in Veteri Testamento Concilium illud sacerdotale non fuisse positum supra illâ *iudiciaria* authoritate, nisi quæ conjunctum cum Summo Sacerdote. Sub hac verò coadunatione consistebat suprema iudicij authoritas, ut hæc equidem non spectaret ad solum Summum Sacerdotem, sed conjunctum, quæ concurrentem cum Concilio, ad ferendam sententiam. Cujus nihilominus sententiæ vis ac energia à *præcitate* sacro textu adscribitur præciso Sacerdotis imperio. Cur hoc, nisi quia sub istius tanquam Capitis ac Præsidis characterè, seu quasi formâ Concilij consistebat hujus authoritas, quæ, ubi Concilio accessisset, vim obtinebat sub mortis etiam reatu obstringendi ad decreti, seu imperij taliter lati obedientiam. Quemadmodum igitur corpus humani forma huic eatenus præminet, quatenus in se *eminenter* continet cunctas etiam corporales seu sensitivas, seu vegetativas potentias, & hinc, licet anima secundum se præcisè spectata, non habeat vim eliciendi tales functiones corporales, sed ad eas præstandas opus habeat corpore, ac membris ipsius, seu organis ad hoc à natura destinatis. Sic in Veteri Testamento ex ordinatione Divinâ, *iudiciaria* suprema Ecclesiastica potestas, ipsarum etiam Dei legum *iudicialium* interpretativa, & ad causas seu *Civiles*, seu *Criminales* *authoritative* applicativa, non competeat quidem Summo Sacerdoti, nisi quæ concurrenti cum Concilio, eo ipso tamen, quòd hujus sententiæ esset quasi informis, quamdiu non informabatur Summi Sacerdotis consensu, ideo istius imperium ita quidem fuerat dependens à Concilio, ut tamen se haberet tanquam forma in tantum supereminens, in quantum anima in ordine ad functiones etiam corporales supereminet corpori, à quo, seu organo est dependens: ob ejusmodi adeo præminentiâ facer textus præciso sacerdotis imperio attribuit vim reatûs mortiferi inflicti, quatenus scilicet Concilij vota in Sacerdotis tandem consensum reduci debebant, ut ab hoc, seu formâ, reciperent vim authoritativam, sicque proinde vis imperij reducatur in sacerdotem, quæ Concilio consensu suo accedentem, atque adeo iste Concilio præminuisse sit meritò dicendus.

Pari igitur ratione intrâ Novum Testamentum

Responsio.

tum in expendendâ autoritate Oecumenicâ Concilij Generalis res ita debet tractari, ut, si Synodus, quantumvis *materialiter* Generalis, sit *realiter* acephala, id est, abque Capite Summo Pontifice, non nisi Episcopatum jurisdictionum in unum aggregatarum, & sub ista aggregatione in universale Ecclesiæ Bonum naturæ suæ conformiter co-ordinatarum, Cœtum Ecclesiasticum conficiat, sitque adeo desinituta characteris Oecumenicæ. Quod si verò Concilium Generale sub vicario quidem Christi characteris sit coadunatum, sicque Oecumenicâ Papæ autoritate insignitum, nec adeo dici possit *realiter* acephalum, sed tamen quæ *abstractivè* acephalum comparatur cum Summo Pontifice, tunc iste se habet ad illud tanquam forma, nec in sui primâ duntaxat coadunatione, quæ fieri debet in nomine Christi, seu vicariâ hujus autoritate, sed sub ipsâ etiam dogmaticâ definitione, eatenus debet Concilio accedere Summi Pontificis cum illius sensu conionans consensus, ut antecederet ad istum, sanctio Conciliaris sit adhuc informis, indigens autorizativo Papæ accessu, seu forma decreti, quæ dogmatici perfectivâ & consummativâ. Quantumvis ergo pro isthac Oecumenicâ Synodalis decreti vi autoritativâ Papa sit dependens à Concilio, tanquam ipsius etiam Spiritus sancti organo; quemadmodum etiam anima in ordine ad corporales functiones est dependens à corpore, seu organo per sui informationem actuato, eo ipso tamen, quod Papæ Oecumenicâ autoritas ad Concilium *abstractivè* acephalum comparata, se habeat tanquam forma, reliquum verò hierarchicum in Synodo generali aggregatum Ecclesiæ Corpus se habeat per modum organi quasi *materialis*, à quo per Christi institutionem pro ultimâ dogmaticâ sanctione dependere debeat Summus Pontifex, idcirco hic merito dicens est præminere Concilio *abstractivè* acephalo.

Objectio.

46. **D**ices. Quod Concilium sit Papâ superius, probari ab Abulensi in *defensorij sui par. 2. cap. 72. & 73.* ex his Christi ad Petrum etiam prolatis verbis: *Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic Ecclesiæ.* Etenim Christus hoc dicebat Petro, dum quidem non erat adhuc Papa, illa ipsa tamen verba referebantur ad tempus, quo Petrus erat futurus Papa. At verò ex ipsiſdem Christi Domini verbis constat, Petrum etiam remitti ad peccatorem alias incorrigibilem denunciandum Ecclesiæ. Sub hac verò Ecclesiâ intelligi Concilium Generale, constat ex *præcitatâ* Abulensis *cap. 70.* Ea autem est natura judiciorum, ut de inferiori iudice fiat recursus ad superiorem. Quod si ergo Petrus, quæ Papa, esset major, quàm Ecclesiâ, vel saltem ei æqualis, non remitteretur ad eam, quæ in Concilio generali repræsentatam, sed sufficeret, quod sibi tanquam Papæ de delicto fieret denunciatio, sicque id puniret: cum iudex superior numquam litiget coram, inferiore, nec appelletur à superiore ad inferiorem, sed è contrario.

Demus, illa Christi Domini verba: *Dic Ecclesiæ,* referri ad Petrum pro eo tempore, quo erat futurus Papa, attamen, si sacer ille textus conferatur cum suo contextu, evincitur, Ecclesiæ nomine ibi venire Concilium Generale, quæ in nomine Christi, adeoque vicariâ hujus autoritate, Papæ inexistente coadunatum. Ut sic autem, si peccator publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum, sanctamque unitatem & pacem perturber, in Papam, cui, seu Oecumenico Pastori, incumbit Ecclesiæ Universalis cura, peccatur. Dum Papa igitur tanto malo nequit se solo efficaciter remedi, ipsius utique officio incumbit, ut dicat, seu denuntiet Ecclesiæ, seu Concilio Ecclesiæ Universalis repræsentanti, minimè tamen subsistenti absque characteris sui, vicarium Christi nomen importantis, concursu. Quæ nihilominus denuntiatio tunc minimè fit à Papa, quæ inferiore, quemadmodum etiam in processu capitales sententiæ juxta Imperij Romani normam sit accusatio nomine Principis territorialis, qui tamen minimè dicens est inferior suis subditis iudicij *criminalis* Assessoris, quæ *collectim* etiam spectatis, seu in commune concilium ad *criminales* iudicium perficiendum coadunatis. Ea igitur denuntiatio Concilio generali faciendâ per Papam, huic competit, quæ supremo Ecclesiæ Principi. Et licet in ultimâ dogmatis faciendâ sententiâ Papa non procedat, nisi unâ cum Concilio, ita ut *Duos*, nempe Caput, ac reliquum Ecclesiæ hierarchicū Corpus, oporteat iuxta sacrum contextum, consentiendo, in unum concurrere, ut omnimoda & consummata fieri Dogmatis universam Ecclesiam constringens infallibilitas, sicque adeo Oecumenicum, quæ ex Capite simul, ac reliquo Ecclesiæ Corpore hierarchico indivisim subsistens Concilium, quoad illam infallibilitatis consummatæ prærogativam obtineat aliquam majoritatis excellentiam, de qua non æquè certum ac definitum fidei dogma est, consistere in solo Papa, nihilominus ista majoritas ipsam etiam Papæ autoritatem, seu *formale* Concilij, quæ Oecumenicâ constitutum complectens, non importat *strictum* Concilij super Papâ superioritatem; velut in *antedentibus* ostensum fuit.

PROBATIO II.

Desumpta ex comparatione Veteris ac Novi Testamenti.

IN Veteri equidem Testamento ea erat Summi Sacerdotis prærogativa, ut Divina oracula referre posset tum ex Sanctuario, tum ex Rationali *Vrim & Thummim*, etiam independentè à Concilio. Cujusmodi in fidei dogmatibus definiendis oraculum Divinum præstò esse Novi Testamenti Summo Pontifici, constat ex eo, quod sit Petra, super quam fundata est Ecclesiâ, cui portæ inferi non prævalebunt, quodque Christus pro Petro, ejusque Successore rogâ-

rogarit, ne fides ipsius deficeret, sed in fidei veritatibus confratres suos confirmandi auctoritatem obtineret. Nihilominus hæc consummata fidei saltem *quoad nos*, omnino irrefragabilis infallibilitatis indefectibilitas subsistit in Papa, quâ consentiente cum Generali Oecumenico Concilio. Unde sicut Sacerdotis Summi in Antiquo Testamento de consulendis Divinis Oraculis prærogativa non habebat in ipso locum, nisi quâ ingresso Sanctuarium, vel quâ consulente Deum per Rationale *Vrim & Thummim*: sic ea consummata circa fidei dogmaticas sanctiones infallibilitatis omnimodæ prærogativa competit Papæ intrâ Sanctuarium Concilij Oecumenici, quatenus scilicet cum isto consentit. Qui consensus, seu Papæ ad Concilium sub vicariâ Christi auctoritate suâ aggregatum accessus, est mysticum Rationale *Vrim & Thummim*, ex quo Deus ipse loquitur, faciens, quodcumque petierint Duo, Caput scilicet, ac reliquum Ecclesiæ hierarchicum Corpus taliter consentientia, adeoque infallibiliter inspirans ipsis, ac edocens veritatem dogmatis, pro quâ firmandâ in unum sunt coadunati.

49. Quamvis proinde Papæ intrâ Concilium sit infallibilitatis consummatæ præ eminentia major, quàm *secundam nos* saltem, sit in solo Papa extra Concilium constituto: quia tamen hæc ipsa prærogativa eatenus competit Concilio Oecumenico, quatenus in hoc quasi *formale* est Papæ auctoritas, reliquum verò hierarchicum Ecclesiæ Corpus est quasi *materiale*. Idcirco sicuti anima non nisi, quâ unita humano corpori, est capax gratiæ sanctificantis, ex meritis Christi suscipiendæ, nequit tamen dici, quod anima, utpote *formale* hominis constitutum, in ordine ad istam gratiæ sanctificantis capacitatem sit corpore inferior, vel quod corpori, seu toti homini competat aliqua super animam superioritas: sic licet Papa non nisi quâ conjunctus cum Concilio obtineat consummatam omnimodæ saltem *quoad nos* infallibilitatis prærogativam, quia tamen Papæ suprema auctoritas est quasi *formale* Concilij, quâ Oecumenici constitutum, nequit Concilium dici, habere *strictam* respectu Papæ superioritatem.

Objeccio.

50. R. *Replicabis ex Abulensi cit. cap. 72.* Ipsomet Petrum actibus suis ostendisse, quod Concilium Generale ipso esset majus, quia subibat mandata Generalis Concilij, dum scilicet Apostoli & Seniores, qui erant congregati in Jerusalem, & faciebant Generale Concilium, audientes, quod Samaria recipiebat verbum Dei, miserunt ad eos Petrum & Ioannem. Unde manifestè patet, Concilium putasse, quod sibi liceret, mandare Apostolis illis, neque hi resistebant, sed suscepto mandato Congregationis, mox iverunt illuc; veluti patet ex *Act. 8.*

51. Deinde, quando Petrus se subtrahebat à Gentibus, & cum ipsis non manducabat de cibis communibus, sed cæperat observare Legalia propter quosdam, qui erant de cir-

cumcisione, Gentilesque propter hanc dissimulationem scandalizabantur, putantes, quod etiam tenerentur, observare Legalia; Paulus increpuit Petrum, tunc hic tacendo, non se opposuit tali increpationi: sed ubi per Concilium Generale fuit factum decretum de conversis Gentilibus non adstringendis ad Legalium observantiam, prorsus acquievit Petrus, credens, se subditum Concilij determinationi ac statuto.

Responsio.

NUM ex eo, quod Pater in mundum miserit Filium suum Unigenitum, coarguere præsumes, Patrem esse Filio majorem ac superiorem? Hæc missio importat æternam Filij à Patre processionem, unâ cum connotato temporaneæ ad extra transeuntis actionis, personæ Filij *hypostaticè* unitivæ cum humanâ naturâ. Respectu cujus eequidem in missione illâ *connotativè* ac *terminativè* importatæ actionis temporalis, nempe Incarnationis, est aliqua *effectivè* principij majoritas, attamen indivisibiliter una, & communis Patri ac Filio. Quia proinde illa Filij missio non respicit præcisam Christi humanitatem, sed ejusdem personam in æternitate genitam à Patre, & in tempore vi causalitatis effectricis à Patre & Filio ac Spiritu sancto indivisibiliter prodeuntis incarnatam, humanitati personaliter unitam, nequit ullo modo ex illa missione coargui aliqua personæ mittentis supra personam missam superioritas. Quare nec ex eo, quod *Act. 8.* Petrus sit à Concilio Hierosolymitano missus Samaritiam, inferre licet hujus supra Petrum superioritatem, seu majoritatem. Numquid enim inter ipsos etiam homines, quâ in unum seu politicum, seu hierarchicum Corpus adunatos datur *alia* missio *authoritativa* & *præceptiva*: *alia* verò *excitativa* duntaxat vel officij in majore etiam existentis, vel charitatis inter superiores & subditos, nec non in communicatione præcipue supernaturali coæquales vigentis? Utrovis igitur isto modo Petrus mitti potuit à Concilio, quin hujus supra ipsum majoritas, seu superioritas evinci valeat.

Quoad Petrum ratione Legalium à Paulo increpatum, prorsus negandum est, egisse quidquam adversus Concilij Hierosolymitani Decretum, ut propterea reducendus esset à Paulo ad hujus observantiam, ex sui erga Concilium Oecumenicum subjectione; sed illud Petri factum, & Pauli increpatio erat antecedens Synodum Hierosolymitanam. Imò ipsissimum illud Decretum ex Oecumenicâ Petri auctoritate Apostolicâ ordinariâ, seu sui formâ, habebat firmitatem, cui ipsemet etiam Apostolorum Princeps merito se conformaret ob Divinæ comprobationis ex Concilij, unâ & Oecumenicæ Petri auctoritatis consensione subsistentis, ab omnibus Christi fidelibus, ipsomet etiam Ecclesiæ Capite religiosè observandæ reverentiam; unis hæc universa patent *ex antecedentibus*. Ejus porrò à Paulo erga Petrum factæ increpationis causam nec quidquam fieret ad rem

præsentem, videre licet etiam in *Vindicijs* no-
stris Baronij ad annum Christi 59. n. 2. & 3.

S. V.

Nostratis sententiæ argumenta
expeduntur:

ARGUMENTUM I.

Petium ex *Matthæi* 16. cap. à v. 18.
usque ad 20.

44. **E**T enim Concilij non acephali, etiam non
realiter separati a Capite, sed abstractivè
spectati absque Capite, sed plenè Oecumenici
per characterem Christi vicarium Papæ pro-
prium aggregari, atque Summi Pontificis con-
sensu roborati, duæ sunt prærogativæ *Matthæi*
18. traditæ, quarum una est omnimoda & con-
summata in rebus fidei decidendis infallibilitas:
altera est indefinita ligandi & solvendi potestas.
Atque ex *Matthæi* 16. v. 18. constat, Petro cum
ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, atque
ad eum ejus Successori esse promissam perfectam
indecretis fidei infallibilitatem, Christo com-
pellente Petrum: Tu es Petrus, & super hanc Pe-
tram ædificabo Ecclesiam meam; & portæ inferi
non prævalent adversus eam. Quomodo enim
Ecclesia, cujus forma essentialiter constitutiva
est fides, esset fundata supra Petram cui por-
tæ inferi prævalere haud possent, si ipsa Petra,
super quam est ædificata, non omnimodè in fi-
dei dogmatibus decidendis infallibilitate pot-
retur? Altera deinde Concilij, quæ Oecume-
nici, ex Capite simul ac reliquo Ecclesiæ hie-
rarchico Corpore consistentis prærogativa
est. *Matthæi* 18. traditur sub hæc verbis: Amen
dico vobis, quidquid alligaveritis super terram, erit
ligatum & in cælis, & quidquid solveritis super ter-
ram, erit solutum & in cælis. At *Matthæi* 16. v.
18. Petro determinatè, ac individualiter, seu per-
sonaliter, atque ad eum, quæ dicitur à reliquis
Apostolis, dictum est à Christo: Tibi dabo cla-
ves Regni cælorum: & quodcumque ligaveris super
terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque
solveris super terram, erit solutum & in cælis. Quo-
modo igitur hæc Petri, ejusque Successoris
propriæ ligandi & solvendi potestate omnino
indefinita dici possit superior seu major Con-
cilij, etiam quæ Oecumenici, æquè licet indefi-
nita ligandi & solvendi autoritas?

Obiectio.

55. **E**Xcipiant fortassis Adversarij. Esto, in vi
præadductorum textuum inter se collato-
rum non probari Concilij Oecumenici super
Papæ superioritatem: at ex iisdem Divinis
Oraculis neque Papæ super Concilio superio-
ritatem evinci. Ad hæc Divo Augustino teste
lib. 1. Retract. cap. 21. Petram, super quæ Chri-
stus dixit ædificatum iri suam Ecclesiam, esse
fidem & confessionem Petri profitentis, Tu es
Christus Filius Dei vivi. Super quæ proinde fi-
de, ejusque confessione catenas est fundata

Ecclesia, ut adversus istam prævalere haud pos-
sint portæ inferi. At in vi istorum verborum
infallibilitatem fidei, super quæ, ceu Petra est
fundata Ecclesia, non tam Petro secundum se
præcisè spectato, quam Ecclesiæ Divinitus
repromissam evinci. Et hinc S. Augustinum
asseverare: Petro (non in sua præcisè persona)
sed quæ totius Ecclesiæ figuram gerenti Dominum
dixisse: super hanc Petram ædificabo Ecclesiam me-
am.

Responsio.

56. **S**i Concilium spectetur quæ plenè Oecumeni-
cum, in quo Papa seu quæ Formale quasi con-
stitutivum, seu quæ hierarchici Ecclesiæ Cor-
poris Caput, essentialiter importatur, nulla equi-
dem aditui potest Papæ super illud seu majoi-
ritas, seu superioritas. At eo ipso, quod præ-
insinuatæ Concilij Oecumenici prærogativæ
huic non competant, nisi quæ Papam cum suo
Christi vicario characterè complectenti, ideo
neutræ earum attribui potest acephalo, quan-
tumvis Generali Concilio, sed huic realiter ace-
phalo nulla inest, nisi Episcoporum juridic-
tionum in unum Cœtum pro publico Ecclesiæ
Bono collatarum autoritas, cui ex præaddu-
ctis sacris Litteris clarè constat, supereminere
Papæ potestatem Oecumenici Concilio, quæ
in ipso Oecumenico Concilio, quæ vicarij Chri-
sti characterem Papæ proprium importante,
per abstractivam quandam separationem fiat
quædam inter Papam & Concilium abstractivè
acephalum collatio, tunc in ordine ad illam
duplicem Concilij Oecumenici prærogativam,
ita debent Papa & Concilium consentire in
unum; ut Papa tamen sit quasi anima, Con-
cilium verò acephalicè consideratum sit quasi cor-
pus respectu totius Ecclesiæ Universalis per-
fectè repræsentativi Concilij, quæ Oecumenici.
Cum igitur Papæ etiam solitariè spectato, sit
Divinitus repromissa Petra in fide firmitas, unà
cum indefinita solvendi ac ligandi potestate,
quarum neutra tamen, juxta fundamentum ex
præallegatis sacris textibus deductum, compe-
tit Concilio acephalicè spectato, sed quæ plenè
Oecumenico, ideo secundum hanc considera-
tionem rectè dicitur Papa Concilio major ac
superior.

57. Neque relevant, quæ in contrarium ad-
ducta fuerunt, quasi illa Petra firmitas, sic-
quæ fidei infallibilitas, unà cum Regni cælo-
rum clavibus non Petro solitariè spectato, sed
Ecclesiæ, sive etiam Petro, quæ Ecclesiæ fi-
guram gerenti, fuisset à Christo repromissa.

58. Nam sub hoc ipso effato venit conside-
ratu dignissimum, quid importetur per istum
loquendi modum, quo illa Divina repromis-
sio dicitur facta Petro, quæ totius Ecclesiæ fi-
guram gerenti? Numquid enim Capitis, seu
Principis est proprium, ita gerere figuram Reg-
ni, ut istud sit in ipso repræsentativè? Quia igitur
illa Christi verba: Super hanc Petram ædi-
ficabo Ecclesiam meam, &, Tibi dabo claves Regni
cælorum: sunt dicta Petro, quæ Ecclesiæ figu-
ram gerenti, profectò hinc evincitur, Petro
isdem

ijdem verbis fuisse à Christo promissum Ecclesiae Principatum, vi cuius in ipso esset representativè tota Ecclesia; Divo Augustino tract. 124. in Ioannem circa medium ita differente: *Ecclesiae Petrus Apostolus, propter Apostolatus sui Primatum, gerebat figuratâ generalitate personam.* Quantumvis ergo S. Augustinus sub Petrà illâ, super quam ædificata est Ecclesia, intelligat Petri de Christo, seu Ecclesiae fundamento editam fidei confessionem, nullatenus tamen intelligi hoc potest de isthac fidei confessione in abstracto sumptâ, sed quâ spectatâ in concreto, seu quâ per Divinam promissionem fundatâ in Petro, ejusque adeo Successore, quod proinde fidei fundamentum, cum sit adeo firmatum in Petro, ut portæ inferi adversus fidei à Petro editæ, & quâ in Petro firmatæ, Petram prævalere haud possint, manifestè hinc evincitur, ex præadductâ S. Augustini lib. 2. Retract. cap. 21. factâ expositione non minùs firmam stare in Petro, ejusque Successore circa fidei dogmata infallibilitatis prærogativam, ac si dixisset, ea Christi verba: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, respicere Petrum, ejusque Successorem.* Quia igitur Concilio quantumvis Generali *acephalicè* spectato, non competit talis infallibilitatis prærogativa, sed hæc reposita est Concilio, quâ Oecumenico, seu quâ per auctoritatis Pontificiæ accessum animato, & firmato, consequens est, hæc etiam in parte Papam Concilio *acephalicè* sumpto quantumvis cæteroqui Generali, esse majorem ac superiorem.

ARGUMENTUM II.

Ex Ioannis 21. desumptum.

59.

Ubi Christus Oecumenicum pastorale officium erga suam Ecclesiam actualiter contulit Petro hisce verbis: *Pasce oves meas, pasce agnos meos.* Sub hisce namque verbis *Pascere* perinde sonare, ac *regere*, ostensum est in antecedentibus. Quare Oecumenicum Pastorale munus Petro commissum, importat auctoritatem gubernativam, protensam super universis Christi ovibus, & agnis. At in Concilio quantumvis Generali, sed *acephalicè* spectato, qui, nisi oves, seu agni Christi conveniunt, nempe Episcopi ex universo Christiano orbe convocati? Hi verò secundum mentalem à Capite suo Petri Successore quandam præcisionem, sub quâ intelliguntur conficere Conciliū abstractivè acephalum, nullâ potiuntur auctoritate, nisi Episcopali in unum collatâ, ad curandum publicum Ecclesiae Bonum. Atqui Episcopalis jurisdictio ab ipso met Summo Pontifice in Episcopos, ad suæ Pastoralis sollicitudinis partem vocatos, derivata, non potest non semper manere subiecta Pontificiæ Oecumenicæ auctoritati, sicut ipsi etiam Episcopi, quâ Christi oves, seu agni extrahi haudquam possunt à sphaera Oecumenici Petro, ejusque Successori commissi Pastoralis officij. Quia igitur in ejusmodi quantumvis Generali Episcoporum Concilio *acephalicè* spectato, sive in Episcopaliibus ex toto Christiano orbe in unum collatis jurisdictionibus, etiam collectim sumptis,

per factas Scripturas nulla est assignabilis præminentia alicujus supra Papam majoritatis: è contrario autem præadductus sacer textus confert Papæ prærogativam supereminentem omnimodæ jurisdictioni Episcopali, atque suâ gubernativâ auctoritate Oecumenicâ completentem cunctos totius orbis Episcopos, manifesta hinc redditur Papæ supra Generale *acephalicè* spectatum Concilium superioritas.

Objeccio.

Dicent Adversarij. Ex Concilij Tridentini Actis per nos superius descriptis elucere, non esse adhuc definitum dogma; An sub illis Christi verbis: *Pasce oves, seu agnos meos*, isti collectim etiam sumpti, non verò in sensu duntaxat distributivo sint contenti sub Oecumenici Papæ officij Pastoralis sphaerâ gubernativâ: nec adeo ex illo sacro textu evinci, quod Episcopi ex Christiano orbe in unum collecti, ut sic Concilium Generale saltem abstractivè acephalum conficientes, subdantur Papæ auctoritati Oecumenicæ, ut propterea adstruenda sit papæ supra Concilium ejusmodi superioritas.

Responsio.

Enim Christus sub illis ad Petrum prolati verbis: *Pasce agnos meos*, nullam fecit exceptionem sensus collectivi. Quomodo igitur nobis fas erit, hujus collectivi sensus ab illis verbis exceptionem facere, absque aliqua in sacris Litteris fundatâ solidâ ratione? Hæc fortassis exceptio fundabitur in hoc, quod Concilium Generale sit representans Universam Ecclesiam, quæ est columna & firmamentum veritatis. At quia Ecclesia quoad statum perfectè hierarchicum non potest representari in Corpore avulso à Capite, sed quâ integrato ex Capite, ac reliquo Ecclesiae Corpore hierarchico, nequit ad Concilium Generale, quâ acephalum spectare illa prærogativa, secundum quam sit columna & firmamentum veritatis, ex quâ præminentia prætendi posset illa agnorum Christi collectivè sumptorum, ab Oecumenicâ Papæ auctoritate exceptio. Est autem ipso lumine naturæ notum, si Comititia Generalia coalescant ex subditis, neque huic Cætui, ex Regni Ordinibus coadunato, altior quæpiam præminentia, in comparatione cujus potestas Regia non esset jam suprema, convenire dignosceretur, nefas fore, talibus Comitibus alicujus supra Regem superioritatis præminentiam asserere. At res ita se habet cum Episcoporum, quantumvis Generali Concilio *acephalicè* sumpto, ut, quæ Concilio Oecumenico sunt Divinitus promissæ prærogativæ, eidem non competant, nisi quâ consentienti cum Capite ejusdem quasi informativo, & formaliter perfectivo. Cum igitur omnes ac singuli Episcopi inter Christi agnos computati, secundum se, & omnimodam jurisdictionem subjaceant Pastoralis Papæ officio, ejusque auctoritati Oecumenicæ, neque verò tali Cætui *acephalicè* spectato, ex sacris Litteris noscatur concessa alicujus

altioris prærogativæ supereminetia, nequit jam Episcoporum Generalis coadunatio, sive jurisdictionem Episcopalem collatio *collectiva*, vi talis collectionis extrahi & sphaera Oecumenicæ Pastoralis, seu gubernativæ, Papæ propriæ autoritatis, atque adeo hujus per Christum ascripta universalitas, nullatenus admittit illam ovium seu agnorum Christi *collectum* sumptorum à Papæ superioritate exceptionem.

CONCLUSIO.

63. EX præadductis textibus Evangelicis efficaciter demonstratur Papæ supra Concilium, quæ *acephalicè* spectatum, superioritas.

Explicatur. Hujus conclusionis centrum ad hoc punctum videtur reduci, quod Papæ Oecumenicæ autoritas habeat jus superioritatis erga omnimodam Episcopalem non *divisim* tantummodò, sed etiam *collectim* sumptam jurisdictionem: quod tamen principium videtur non esse certum, cum ne Tridentinum quidè Concilium sustinuerit definire quæstionem multoties in eo motam; An Episcoporum, reliquis, præter Petrum, Apostolis in Episcopali munere succedentium jurisdictione sit immediatè à Christo, sitque adeo juris Divini immediatè? Quæ proinde quæstio, cum ab illo sacrosancto Concilio non fuerit definita, num vitio vertendum esset, si quispiam pro ejus parte affirmativè stare vellet? Hoc autem posito, foret consequens, quod in Episcopis ex orbe Christiano *collectis*, Capite licet non interveniente, jam in unum conferretur Apostolorum, quibus Episcopi succedunt, jurisdictione: sub qua proinde collectione Apostolico charactere insignitâ jam locus esset prærogativæ illis, quæ Matthæi 18. Apostolis in unum Concilium Christi nomine, id est, Apostolicâ autoritate condecoratum, aggregatis sunt promissæ. Sub cujusmodi etiam prærogativæ nequit jam Concilium, licet *acephalicè* spectatum, lubesse Papæ superioritati. Quare ut conclusionis prædictæ centrum firmum maneat, oportet, per Theologicam demonstrationem ostendere, præmotæ quæstionis statum nequidquam habere momenti ac ponderis, ad Papæ super Episcopos totius orbis Christiani, etiam *collectim* sumptos, superioritatem enervandam; velut ex præsentis conclusionis decursu patebit.

PROBATIO I.

Quæ ex Matthæi 16. firmatur Petri, atque adeo Papæ supra Concilium Generale *acephalicè* sumptum supereminetia quoad infallibilitatis in fidei rebus prærogativam.

64. TENIM sub istis Christi Domini verbis: Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalent adversus eam, manifestè comprehenditur Ecclesiæ in fide indefectibilitas, atque adeo in rebus fi-

dei decidendis aliqua intrâ Ecclesiam consistens infallibilitas. Atqui ea verba esse accipienda de Petro cum ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, atque adeo cum ordine successione, probat unanims consensus Patrum. Tertullianus namque de præscrip. cap. 22. sic ait: Latuit aliquid Petrum ædificandæ Ecclesiæ petram dictum, claves regni cælorum consecutum? Origenes in Matth. de canone novi Testamenti: Petrus, inquit, super quem Dominus fundavit Ecclesiam, &c. Cyprianus de Unit. Ecclesiæ sic ait: Probatio est ad fidem facilis compendio Veritatis. Loquitur Dominus ad Petrum. Ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, &c. Et tibi dabo claves regni cælorum. Et infra: Eidem post resurrectionem suam dicit: Pasce oves meas. Super illum unum ædificat Ecclesiam suam, & illi pascendas mandat oves suas. Basilius Magnus ad cap. 2. Ista. Unus ex his montibus fuit Petrus, quem Petram appellavit propter maximam fidei firmitatem. Et infra: Super quam petram promissit ædificare Ecclesiam. Ambrosius Serm. 47. Petrus pro soliditate durationis Ecclesiarum petra dicitur, sicut ait Dominus: Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo &c. Epiaphanius in Ancorato: Ipse Dominus constituit Petrum principem Apostolorum, petram firmam, super quam Ecclesia Dei ædificata est, &c. Hieronymus Epist. 54. ad Marcellum: Apostolus Petrus, super quem Dominus fundavit Ecclesiam. Et in cap. 16. Matth. Prudens lector inquirit, quomodo post tantam Beatitudinem, Beatus es Simon Barjona, nec audiat: Vade retrò sathana &c. Sed si consideret, qui hoc querit, Petro illam beatitudinem ac potestatem, & ædificationem super eum Ecclesiæ in futuro promissam, non in presenti datam intelligit. Ædificabo, inquit Christus, super te Ecclesiam meam, & dabo tibi claves regni cælorum. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Christus, cum se esse, qui cuncta, antequam fiant, novit, nec Simon fore sibi nomen, sed Petrus prædixit, vocabulo illo commode significans, quod in eo tanquam petra, lapideque firmissimo suam esset ædificaturus Ecclesiam. Augustinus Serm. 5. in Festo Petri & Pauli: Solus inter Apostolos meruit audire, tu es Petrus, & super hanc petram &c. Ex quibus tale formatur argumentum. Petro, eique soli dictum est: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. At Petrus dictus est petra propter soliditatem durationis ex sancto Ambrosio citato. Ergo super Petrum tanquam petram cum soliditate durationis ædificata est Ecclesia, quatenus Christus ipsi dixit: Pasce oves meas. Ex Cypriano supra.

Objeçtio I.

64. DICES. Si Petrus, ejusque Successor est Petra, super quam ædificata, seu fundata est Ecclesia, quomodo verificari jam potest illud Apostoli 1. Corinth. 3. v. 2. dicentis: Non posse aliud statui fundamentum, præter id, quod positum est, quod est Christus Iesus?

Ii 2

Re-

Responsio.

65. **C**ongruentissimè ac solidissimè responde-
ri solet ad eam objectionem, Petrum, e-
jusque Successorem, quâ Ecclesiæ clavibus,
ac in definiendis rebus fidei infallibilitatis
prærogativâ Divinitus dotatum, esse *secundari-
um* duntaxat, seu Vicarium, ac Christo sub-
ordinatum Ecclesiæ fundamentum, Divo Au-
gustino *serm. 5. in festo Petri & Pauli* ita disse-
rente de Petro: *Solus inter Apostolos meruit
audire: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædifi-
cabo Ecclesiam meam, dignus certè, qui ædificandis
populis in domo Dei lapis esset ad fundamentum,
columna ad sustentaculum, clavis ad regnum.*
Quare sacræ Scripturæ autoritatem eatenus
solum Christum statuere fundamentum ac
lapidem Ecclesiæ, ut tamen super hoc funda-
mento detur aliud seu fundamentum, seu
lapis fundamenti superstruatur, cui conveniat,
esse Petram seu fundamentum Ecclesiæ non
primarium, & absolutè instar Christi, sed *vicariè*
duntaxat, ac *secundariè*, seu *participativè*. In vi-
cujus adeò Divinitus participatæ præeminen-
tiæ subsistere Papæ supra Concilio quâ *acephali-
cè* spectato majoritatem, seu superioritatem.

Obiectio II.

66. **I**nstabis. Ut ex hujusmodi prærogativâ e-
vincatur Papæ supra Concilium Generale,
acephalicè licet spectatum seu majoritas, seu
superioritas, oportere, tali Concilio non esse
Divinitus concessam parem præminentiam.
At Synodum ejusmodi Generalem nihil aliud
esse, quàm Universalem Cætum Episcopo-
rum, qui sunt Apostolorum Successores, eo-
rumque adeò potestas est *immediatè* à Deo. Ad
quos proinde in unum congregatos pertinet
etiam illa Christi Domini promissio *Matthæi*
*18. facta sub hisce verbis: Amen dico vobis,
quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata
in cælis, & quæcumque solveritis super terram,
erunt soluta & in cælis.* Et iterum: *Si duo con-
senserint in quacunque re super terram, fiet eis.*
Quamvis enim hæc Christi verba sint con-
exa cum facto contextu, quo Synodi Apostoli-
cæ, cui ea promissio facta est, character in
hoc statuitur à Christo, ut nempe fiat aggre-
gatio in nomine suo: eo ipso tamen, quod E-
piscopi sint Apostolorum Successores, jam
portant nomen Christi. Unde quia Episco-
porum Apostolis succedentium in Concilio
etiam *acephalo* aggregatorum coadunatio ha-
bet verum Synodi Oecumenicæ ex Christi
nomine vicario subsistentem characterem,
consequens est, ei ut sic competere illam *in-
definitè* ad solvendum & ligandum potestatis
autoritatem, unâ cum infallibilitatis in re-
bus fidei definiendis repromissæ prærogati-
vâ.

Responsio.

67. **I**n Apostolis *figillatim* spectatis duplex erat
potestas, nempe Ordinis Episcopalis, &
jurisdictionis à Christo sibi delegatæ erga uni-
versum orbem. Num verò dicere fas est,

Episcopos hujus Apostolicæ ad universum or-
bem potestatis ac *indefinitæ*, licet delegatæ, au-
thoritatis hæredes esse, & quoad plenam e-
jusdem participationem à Christo, præter Pe-
trum, Apostolis per modum duntaxat dele-
gationis personalis concessam, esse horum suc-
cessores? In Episcopis igitur est talis successio
quoad Ordinis duntaxat Episcopalis chara-
cterem, ac potestatem, adeoque *radicalem* so-
lummodò pastoralis officij propriam jurisdic-
tionem, non verò quoad *actualis* jurisdictionis
potestatem *proximam*: sed hanc accipiunt
à Summo Pontifice in partem pastoralis soli-
citudinis eos vocante: quemadmodum in Sa-
cerdotibus etiam simplicibus est quidem po-
testas absolvendi à peccatis quoad characte-
rem Ordinis Sacerdotalis, & *radicalem* in hoc
importatam super peccatis, ac peccatoribus
suum confessionis sacræ tribunal accedenti-
bus jurisdictionem, quæ non aliter subire va-
let *proxima, & actualis* à peccatis absolvendi po-
testatis denominationem, nisi *actualiter* per
facultatem Episcopi, seu ex concessione Papæ
promanantem.

Quemadmodum igitur Sacerdotes quoad
istam à peccatis absolvendi potestatem, quâ
in charactere Sacerdotali radicatum, sunt
quidem ipsorum etiam Apostolorum, quâ
Sacerdotum Successores non *absolutè*, sed *li-
mitatè* ac *restrictivè*, sic Episcopi quoad illam
regendæ Ecclesiæ potestatem *radicalem*, quâ
scilicet radicatum in Episcopali charactere,
non *absolutè*, sed cum isthac limitatione dici
queunt Apostolorum Successores, nec adeò
præferunt characterem Oecumenicæ Aposto-
licæ jurisdictionis erga universam Ecclesiam
potestatis, qui ut sic character Concilij Ge-
neralis quâ Oecumenicæ *formaliter* est constitui-
tus. Qui proinde character, cum deficiat in
Concilio quâ *acephalicè*, ex meris jurisdic-
tionibus Episcopalibus coærcato, ideo ad
tale Concilium haud pertinent Christi promissio-
nes factæ de *indefinitè* solvendi ac ligandi su-
per terram potestate, eique connexâ in rebus
fidei infallibilitate. Cum igitur econtra tales
præminentie sint in Papa, cujus Oecumeni-
ca proinde autoritas protenditur super uni-
versas Episcoporum in pastoralis sollicitudinis
partem vocatorum jurisdictiones, manifestè
hinc evincitur Papæ supra Concilium *acephali-
cum*, nullâ altiori, præter jurisdictionum E-
piscopaliū pro universali Ecclesiæ Bono in
unum coalescentium coærcationem, præ-
minentiam dotatum, majoritas ac superioritas.

PROBATIO II.

Desumpta ex Oecumenicâ *indefinitè*
Matthæi 16. repromissâ ligandi
ac solvendi autoritate.

Et enim hæc autoritas protenditur *super*
quocunque in terris subsistente *Morali*, ad
regnum cælorum, Ecclesiam scilicet militan-
tem, & triumphantem ordinabili. At sub isto
quocunque continetur utique omnimodâ Epi-
scopalis jurisdictionis tum quoad *actualem* sui col-
lectio.

lationem, & proximè ad regendam certam Diocesis potestatis actuacionem, tum quoad sui morale omnimodum exercitium. Nequit ergo in Concilio acephalo, præter characteres Episcopales immediatè à Christo promanentes, & in hisce radicatas, adeoque radicales duntaxat, ad regendum Dei populum jurisdictiones, non nisi per Summum Pontificem in statum actualis & proximè potentie reducibiles, quidquam reperiri, quod sub illo quocunque ad regnum cælorum ordinabili Morali non sit contentum; super quo adeò emineat Papæ Oecumenica autoritas & superioritas.

Objectio I.

70. **D**ices. Ista verba: *Tibi dabo claves regni cælorum*, non ad solum Petrum, sed ad Apostolos universos dicta esse, sive respicere Petrum non in se solo spectatum, sed quæ totius Ecclesiæ figuram gerentem; uti passim tradit S. Augustinus. Ergo illam potestatem attribuendam esse toti potius Ecclesiæ, quam Petro solitariè sumpto. Unde in Decreto Gratiani causâ 24. q. 1. cap. 6. sic haberi: *Quando Petrus accepit claves, Ecclesiam sanctam significavit.*

Responsio.

71. **Q**uæ sanctus Augustinus tract. 124. in 10. ann. m. circa medium. hanc in rem eleganter disseruit, ad hanc reduci possunt formam syllogisticam. Nempe id, quod per proprietatem in Christo est Ecclesia, hoc per significationem est Petrus in Petra; atque adeò sub istâ significatione intelligitur Christus ita esse Petra Ecclesiæ, ut hæc sit in Christo per proprietatem Capitis absoluti, ac primarij, Petrus autem sit Ecclesia per significationem, seu figuratam duntaxat Capitis Vicarij representationem. At illis ad Petrum prolatis Christi verbis: *Tibi dabo claves Regni cælorum*: Ecclesia in Christo fundata, ab hoc claves Regni eatenus accepit in Petro, quatenus per hunc significatur, sive repræsentatur Ecclesia propter Apostolatûs sui primatum; uti præcitatus S. Augustinus loquitur. Quia igitur Ecclesia accepit claves regni cælorum in Petro, propter Apostolatûs sui primatum, manifestè sequitur, claves Regni cælorum in Petro ita esse datas Ecclesiæ, ut in Petro esset talis potestas tanquam in Principe, seu Capite, sive Præposito universæ Ecclesiæ; uti apertis verbis loquitur is S. Doctor lib. quest. Veteris & Novi Testamenti, item lib. 3. de Baptismo contra Donatistas cap. 1. Quandoquidem ergo Concilium acephalum, quantumvis Generale, sit destitutum tali Capitali præminentia, cui annexæ sunt claves Regni cælorum, Ecclesiæ in Petro, seu Principe suo concessæ, harum verò indefinita autoritas protendatur super quocunque ad Regnum cælorum in terris ordinabili Morali, neque verò Episcopi in Concilium acephalum quidquam, præter characterem Episcopalem congerant, quod non sit contentum sub illo

quocunque, manifestum hinc redditur, Papæ & seu Capiti & Principi Ecclesiæ, competere Oecumenicæ autoritatis super tali Concilio superioritatem.

Objectio II.

72. **I**nstabis. Nullibi haberi in sacris Litteris expressum, quod illa indefinita super quocunque in terris Morali Ecclesiæ in Petro concessa clavium potestas transierit in Petri Successores, Romanos Pontifices, nec adeò horum super Concilij, acephalis etiam, superioritatem evinci posse ex illo sacro textu.

Responsio.

73. **E**sto namque, sub ijs formalibus verbis non habeatur expressa Romanorum Pontificum in ea clavium potestate successio, sub ijs tamen eatenus continetur virtualiter, ut per Theologicam demonstrationem efficaciter, ac ineluctabiliter inde eruatur. Etenim illa Christi verba: *Tibi dabo claves Regni cælorum*, determinatè ac demonstratè diriguntur ad Petrum. Illa ipsa autem verba secundum clarum sacri contextûs tenorem sunt à Christo prolata sub connexionione ad præcedentia: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexam cum Ecclesiâ per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatæ durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quod Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam a se fundandam portas inferi non fore prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundum Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirâsse in Petro per Martyrium in cælos sublato, sed perpetuò duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeò perpetua, secundum ipsam rei naturam, ita transit in successores, ut isti cum suo Antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed formaliter quoad potestatem officij Pastoralis. Oportet igitur, secundum Christi Domini promissionem, in Ecclesiâ talem esse successiorem, v. cuius perpetuò persistat illa Divinitus promissa, indefinita & universalis ligandi ac solvendi potestas, omnimodam adeò respectu Ecclesiæ, omnes Christi fideles complectentis, judicariam & legislativam auctoritatem importans.

Objectio III.

74. **R**eplicabis. Saltem non consistere ex jure Divino, seu fidei principijs, quod Romanus Pontifex sit Petri Successor, nec adeò Papæ super Concilio acephalo superioritatem esse omnino certam.

h. i. 3

Re.

Responſio.

76. **E**tenim discernere, oportet, tum inter illum de autoritate *indefinita* ſolvendi ac ligandi, cum Eccleſiæ ſtatu perpetuo connexâ poteſtate articulum, ipſius Chriſti Domini promiſſione firmatum, atque adeo fidei dogma complectentem; tum inter prudentiale credibilitatis iudicium, quo ſtatuitur, quis in illâ per Chriſti Domini promiſſionem firmatâ autoritate ſit legitimus Petri ſucceſſor. Atqui ex conſenſu Eccleſiæ, ſucceſſionem à Petro in Romanis Pontificibus enumerantis, deſumunt ſancti Patres argumentum prudentialis credibilitatis, ex quo legitimum in principatu Petri ſucceſſorem ſtatuant Romanum Pontificem: Ea verò natura eſt argumenti, prudentialem in dogmatibus fidei credibilitatem fundantis, ut illud non ſit quidem ex ſui naturâ ſufficiens ad ſpecificandum, ſeu movendum, ac terminandum actum fidei, ſit tamen inducens ad Veritatem Divinam taliter applicandam, ut ex reverentia erga hanc Veritatem voluntas ſe inclinet, intellectumque imperio ſuo captivet in fidei obſequium. In quo exemplo ſuo ita prævit ſanctus Auguſtinus *cap. 4. contra epiſt. fundam.* ut ex illâ Romanorum Pontificum à Petro numeratâ ſucceſſione, tanquam prudentiali credibilitatis argumento, dixerit, *ſe juſtiſſimè teneri in Eccleſiâ, per fidem nimirum Divinam.*

76. Hoc igitur ſancti Auguſtini exemplum ſequi, oportet, cunctos fideles, ac exinde taliter argumentari. Patres antiqui ex Romanorum Pontificum à Petro numeratâ ſucceſſione deſumplerunt prudentiale credibilitatis fundamentum, ex quo concludebant, in illâ ipſâ Eccleſiâ ſtare Veritatem Dei, in quâ ſubiſteteret iſta ſucceſſio. At iſta Veritas Dei pronuntiavit *indefinitam* ligandi ac ſolvendi poteſtatem Petro taliter promiſſam, ut deberet eſſe connexa cum Eccleſiâ per Chriſtum fundatâ, deberetque adeo cum huius ſtatu perpetua eſſe. Unde cum iſta Veritas Divina perpetuetur in Eccleſiâ, Romanorum Pontificum à Petro ſucceſſionem enumerante, oportet, illam *indefinitam* ligandi ac ſolvendi poteſtatem perpetuari in Romano Pontifice, eum Petri ſecundum ſanctos Patres ſucceſſore, ſuper quocunque *Morali* in terris, adeoque ſuper Episcoporum quoque in Concilio acephalo aggregatorum *actualibus* iurisdictionibus, earumque exercitijs, & actibus univerſis ſuperioritatem obtinente.

Objeſtio IV.

77. **U**rgebis. Chriſtum Dominum *Matthæi 18.* univerſis Apoſtoliſ promiſſiſſe: *Quæcunque alligaveritis ſuper terram, erunt ligata & in calis, & quæcunque ſolveritis ſuper terram, erunt ſoluta, & in celo.* Hiſce namque verbis æque cæteris Apoſtoli� videtur promiſſa fuiſſe *indefinita* ligandi & ſolvendi poteſtas. Atqui hanc ipſam promiſſam poteſtatem Deus actu contulit Apoſtoli� *Ioan. 20.* dicens: *Sicut me miſit vivens Pater, & ego mitto vos.* Hanc ipſam verò po-

teſtatem fuiſſe reſpectu totius orbis, patet ex illo *Matthæi ult.* *Euntes ergo, docete omnes gentes &c.* Quomodo ergo plus autoritatis convenire potuit Petro, quam cæteris Apoſtoli�? Et quia iſta autoritas non tranſijt in ſucceſſores Apoſtolorum, cur ſoli Petri ſucceſſori competeret illa univerſalis autoritatis prærogativa?

Reſponſio.

77. **E**x antecedenter dictis multoties jam conſtabat, illam ſolvendi ac ligandi univerſalem à Chriſto promiſſam poteſtatem fuiſſe Apoſtoli� univerſis collatam per modum legationis, ſeu miſſionis, juxta præadducta verba, *Mitto vos.* Unde & *Paulus 2. Corinth. 5. v. 20.* ait: *Pro Chriſto ergo legatione fungimur.* Et ſpecialiter de ſe ipſo *Paulus ad Ephes. 6. v. 20.* ait: *Pro quo (ſcilicet Evangelij myſterio) legatione fungor.* Atqui ex ipſâ naturâ legationis conſtat, ipſam non eſſe perpetuam, ſeu ad ſucceſſores tranſferibilem, ſed indiſtinctam perſonæ, cum qua cohæreat, atque adeo exipſi et, eſſe in ea electam.

Contra verò Chriſtus Dominus *Matth. 16. 79.* ita promiſit Petro claves regni cælorum, cum *indefinita* & univerſali poteſtate ligandi ac ſolvendi, ut apertis verbis ſuis ſtatuert huius cum Eccleſiâ ſua ſuper petram inviſibilitatem, ac perpetuam fundandâ connexionem. At verò autoritas cum perpetuo Eccleſiæ ſtatu connexa non poteſt non perpetua, atque adeo in ſucceſſores tranſferibilis eſſe. Hanc ipſam verò *indefinitam* autoritatem Chriſtus poſt reſurrectionem *actualiter* contulit Petro dicens *Ioan. 21. v. 15. 16. & 17.* *Paſce agnos meos, Paſce oves meas.* At hiſce verbis ſignificatur Paſtoralis officij poteſtas, *indefinitè* complectens omnes Chriſti fideles, atque adeo ipſos etiam Apoſtoli� eum Chriſti agnos.

In quo iterum elucet diſcrimen poteſtatis Petro, ac cæteris Apoſtoli� commiſſæ, cum iſtis nullibi dictum ſit, ut eſſent Chriſti ovium & agnorum *indefinitè* Paſtores, ſed ut per modum miſſionis ſeu legationis euntes docerent omnes gentes. Unde concluditur, ſoli Petro eſſe commiſſum paſtorale in omnes Chriſti fideles officium, quâ connexum cum perpetuo Eccleſiæ ſtatu. Cum igitur officium paſtorale cum tali perpetuo Eccleſiæ ſtatu connexum, Petro commiſſum, oporteat, eſſe perpetuum, e contra verò poteſtas ligandi ac ſolvendi cæteris Apoſtoli� per modum legationis conceſſa, de ſua natura ſit reſtriſta ad perſonam, facile elucet, cur Petri, non autem cæterorum Apoſtolorum iurisdictionis autoritas tranſierit in ſucceſſores.

Quandoquidem igitur Petri, ejuſque ſucceſſoris Oecumenica paſtoralis officij ſuper cunctos Chriſti agnos, atque adeo Episcopos etiam protenta poteſtas, ſit ipſiſſima clavium Eccleſiæ prorsus *indefinita* ad quæcunque ſuper terris *Morale*, adeoque ſuper Episcopales iurisdictiones, earumque intrâ Concilium acephalum exercitia, & actus poteſtativos ſe ſe extendens autoritas, nequit Concilium, quan-

quantumvis Generale *acephalicè* spectatum, quoad universa in eo agitata, non subesse superioritati Romani Pontificis.

Corollarium.

31. **EX** dictis inferitur. In ea questione; *An Papa sit Concilio superior* & semper esse circum spectuè distinguendum inter Concilium quò *formaliter* etiam Oecumenicum, & *abstractivè* saltem acephalum, atque solum *materialiter* universale, ac generale. Sub priori namque consideratione duæ sunt Concilii *formaliter* etiam Oecumenici prærogativæ, quarum una est confirmata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas, quam Papæ extra Concilium definitis infallibilitate *secundum nos* (id est, in quantum ex Ecclesiæ definitione nobis constat) esse majorem, sæpe jam dicebamus, quamquam nullam involvat superioritatem respectu Papæ, utpote Capitis tali Concilio præsentis, à cujus etiam caractere & concursu dependet illa omnimodæ ac consummatæ infallibilitatis præminentia.

32. Et si porro tali Concilio, quò Oecumenico, competat illa *Matthæi 18.* promissa *indefinita* ligandi & solvendi potestas, omnimodaque adeò legislativa & judiciaria autoritas, per hanc tamen nihil unquam statui potest, quod sub *indefinito* illo in Regnum cælorum ordinabili *quocunque Morali* non comprehendatur, atque adeò per autoritatem Papæ semper sit solubile, nisi quatenus altioris principij ratio talem solutionem, seu variationem vetat, quemadmodum fit in decretis fidei, ex quorum sanctionibus supra candelabrum Ecclesiæ sanctæ ita ponitur Primæ Veritatis revelantis autoritas, ut ex hujus respectu neque Papa, neque Concilium ullum Oecumenicum possit in eis aliquam facere mutationem. Quare ad fidei decreta obligatur quidem Papa, non tamen in vi superioritatis Concilio super se competentis, sed in vi illius altioris principij, nempe Primæ Veritatis, mediante tali per Concilium, unà & Papam firmato decreto, sub omnimodæ infallibilitatis certitudine applicata. At verò in ordine ad motum decreta à Concilio Oecumenico firmata semper integra manet *indefinita* & Oecumenica super *quocunque Morali* protensa Summi Pontificis propria, ligandi & solvendi autoritas, quamquam in vi hujus nequeat Papa dici superior Concilio Oecumenico, utpote quod parem secum ad Concilium tale concurrente, jurisdictionem obtinet. Secus autem est de Concilio *acephalicè* spectato, cui ut sic, quò secundum præcisionem vel *realem*, vel *mentalem* avulso à Capite, neutra illarum Concilii quò *formaliter*, ac *perfectè* etiam *integraliter* Oecumenico, solummodo promissarum præminentiarum convenit, manetque adeò in statu subjectionis erga Oecumenicam Papæ autoritatem.

DISQUISITIO IV.

An Papæ supra Concilium acephalicè spectatum superioritas ex ipsismet Oecumenicis Synodis Generalibus, historisque Ecclesiasticis demonstrari valeat?

S. I.

10. **E**GREGIA in hanc rem argumenta producere licet ac lubet ex Authore *tract. de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ. lib. 5. cap. 13.* Consentunt, inquit, Catholici, Summum Pontificem esse visibile Caput Ecclesiæ. Visibile, inquam; nam invisibile, ac primum, ac præcipuum solus Christus est. Caput autem non solum pars corporis præcipua est; sed & in eo solo vigent omnes sensus, ut, si discindi sine interitu corpus posset, Caput cæteris omnibus membris, etiam simul sumptis, præstantius foret. Frequentissimum est in tota vita civili, præsertim apud Jurisconsultos, ut caput pro persona ipsa accipiatur, quod de reliquo corpore vix aliquod reperias exemplum.

20. Cùm nunquam contingerit (neque futurum sit unquam) ut Summus Pontifex legitimus, & indubitatus magnum, vel majorem Episcoporum numerum, à sua parte stantem non habeat: nonne Ecclesiæ Corpus per Caput cum multis alijs membris præcipuis melius præsentabitur, quam per alia membra sine capite? Quid igitur aliud efficiunt, qui Concilium sine Pontifice cum Pontifice solo comparant, eique præferunt, quam ut periculo schismatis viam aperiant?

30. Ipsi etiam Episcopi non solum seorsim, sed etiam in Concilio congregati, Romanum Pontificem Caput, ac Patrem habent. Hoc inter alia proficitur Concilio Chalcedonense in *Epistola, seu relatione ad S. Leonem sub finem: Rogamus igitur, & tuis Decretis nostrum honorari judicium, sicut nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam, sic & Summis Tuis filiis, quod decet, adimpleat.* Caput autem Concilij dicitur Pontifex, non tantum, quod primo, ac præcipuo loco sit, sed quia, ut ait idem S. Leo alibi *citatus; Christus ab ipso quasi quodam Capite dona sua velut in corpus omne diffundit.* Sicut ergo quilibet Episcopus, quia est Ecclesiæ particularis Caput, ipsamet Ecclesia particularis censetur, ejusque Pastor, & Doctor, quem audire, ac sequi tenentur non solum singuli, sed etiam omnes illius Diocesis homines; nec ad eos de illius doctrinâ & regimine spectat judicare, sed ad superiorem extra Diocesim, ita Summus Pontifex, Ecclesiæ universæ Caput, ipsam solus melius, quam cætera membra sine ipso, videtur exhibere; ejusque Pastor, & Doctor est, cui tenentur obedire tum Laici, tum Clerici, tum seorsim, tum conjunctim, quotquot intra Ecclesiam sunt.

40. Adeò difficilis, ac ferè impossibilis est Conciliorum generalium congregatio, ut verisimile non sit, Christum principalem eis Ecclesiæ